

ลُبเหลี่ยม ร็อยรัก

ลُبเหลี่ยมที่เขามี ไม่ใช่เพื่อชนะ
แต่เพื่อร็อยรัก ล้อมเธอไว้ด้วยใจ

กวิน

๑

แกมพู สบตา

เสียงดนตรีที่เมจกาได้ยินคล้ายฟังไม่ถนัดนักเมื่อหลับตาแล้วยก แก้วใสของเหล้าผสมขึ้นดื่ม ก่อนจะลืมนตาอีกครั้งเมื่อวางแก้วซึ่งว่างเปล่า แสงสีในร้านดูพร่ามัวชั่วคราวก่อนจะชัดเจนเมื่อลืมนตาอีกครั้ง หญิงสาวยังคง เห็นหน้าร้องผู้หญิงจับไมโครโฟนร้องเพลงเหมือนเมื่อครั้ง แต่เพื่อนตัวตั้งตัวตี ที่ชวนมาดื่มย้อมใจนั้นพบกับโต๊ะแล้ว

ชีนานางยังคงไม่รู้สึกรู้สึกลับตัวแม้ว่าเธอจะสะกิด เอาแต่ส่ายตัวน้อยๆ จน ฝอยขาวดำล้นสยายแผ่บนโต๊ะไม้สีเหลี่ยมจัตุรัส ซึ่งในที่สลัวๆ อย่างนี้ให้ ความรู้สึกน่ากลัวเหมือนผีฝอยขาวในหนังญี่ปุ่นมากกว่าจะดูสวยงาม และ ทั้งที่เจ้าตัวก็รู้ว่าคอไม่แข็งก็ยังคงดื่มหนัก ต้องลำบากเธอให้มาเป็นเพื่อน ด้วยกลัวทำอะไรโดยไม่ยั้งคิด ขณะเสียใจเพราะเพิ่งเลิกกับแฟนหนุ่ม

แต่เธอคิดผิด เพราะเพื่อนสาวไม่ทำอะไรเลยนอกจากสั่งเครื่องดื่ม ร้องไห้ และดื่มสลบกันไปตลอดสองชั่วโมง มีไวยวายถึงวีรกรรมครั้งเก่าของ แฟนหนุ่มออกมาจนอดคิดไม่ได้ว่าถ้าคนต้นเรื่องมานั่งอยู่ด้วยคงจะอยาก แทรกแผ่นดินหนีแน่ๆ

“ฉันจะเลิกกับมัน ใ้ผู้ชายเฮงชวย”

นั่นเป็นคำประกาศก่อนที่ซินานางจะพุ่งลงไป ความจริงครึ่งก่อนหญิงสาวก็พูดแบบนี้ แต่ด้วยอะไรจิตใจก็ตามหลังจากนั้นสองสามวันเมจกาก็เห็นว่าเพื่อนสาวกลับไปคงกับแฟนหนุ่มเหมือนเดิมอีก จนเธอได้แต่หวังว่าครั้งนี้ซินานางจะใจแข็งอย่างที่พูดจริงๆ

เมจกายกแก้วของเพื่อนที่เหลือมาดื่มรวดเดียว วางแก้วแล้วขมวดคิ้วเมื่อนึกถึงปัญหาของตัวเองบ้าง

“คู่หมั้นนั้นเหวอ” เธอพูดแล้วก็ย่นจมูก “น้ำมันพลอตโหลๆ ของละครหลังข่าวรีเปล่าเนี่ย”

หญิงสาวหัวเราะให้เรื่องตัวเองเมื่อนึกถึงละครที่เธอเห็นว่าซ้ำซากมากที่สุดแนวหนึ่ง พระเอกและนางเอกถูกหมั้นหมายกันมาตั้งแต่เด็กโดยไม่รู้ตัว แต่อยู่ๆ ต้องรื้อฟื้นเรื่องแต่งงานตอนโต ทั้งคู่เกลียดกันแบบเข้าไส้ พ่อแม่แหม่งอนไปจนกระทั่งท้ายเรื่อง สุดท้ายก็เพิ่งรู้ว่ารักกันแล้วร่วมฝ่าฟันอุปสรรคก่อนจะจบบริบูรณ์

อืม...กรณีของเธอจะเป็นแบบนี้รีเปล่านะ

เมจกาหัวเราะแล้วสลัดความคิดวุ่นวายในหัวออกไปเมื่อซินานางเริ่มส่งเสียงในลำคอราวกับอยากปล่อยแอลกอฮอล์ที่ดื่มออกมาทางเดิมที่ดื่มมันเข้าไป

“อย่าเพิ่งอ้วกนะยายนาง” เธอรีบดึงเพื่อนสาวให้ยืนขึ้น คว่ากระเป๋าทัวเองกับอีกฝ่ายมาสะพาย จากนั้นพุงคนไม่ได้สติพร้อมกับปิดปากเพื่อนหาทางไปยังห้องน้ำให้เร็วที่สุด

ที่นี่เป็นผับแอนด์เรสเทอรองซึ่งเธอกับกลุ่มเพื่อนมานั่งผ่อนคลายด้วยกันบ่อยๆ จึงไม่ยากนักที่จะพาคนเมาใกล้อ้วกไปถึงห้องน้ำได้ถูกทางและทันแบบเส้นยาแดงผ่าแปด ซินานางโถมตัวเข้าไปที่โถสุขภัณฑ์สีครีมแล้วอ้วกอย่างหนัก เมจกาต้องหันหน้าหนีแม้จะยังใช้มือช่วยจับผมเพื่อนเพื่อรั้งศีรษะเพื่อนสาวไม่ให้ล้มต่าไปกว่านี้

“ฉันไม่เป็นไร” ชินนางพูดก่อนจะโบกมือไล่เมื่ออวกจนเกือบหมดได้หมดพุง “ฉันดีขึ้นไปแล้ว ออกไปรอข้างนอกก่อนนะ ปวดฉี่จะแย่”

“ไหวจริงรีเปล่า” เมจกาถามให้แน่ใจอีกครั้ง

“ไหว” เพื่อนสาวยิ้มตายิ้ม ชูนิ้วเป็นท่าโอเค

“งั้น...ฉันรอข้างนอกนะ” เมื่อเห็นว่าเพื่อนพอจะช่วยเหลือตัวเองได้แล้วเมจกาจึงถอยออกมา มองชินนางกดชักโครกแล้วค่อยๆ ยืนขึ้นโดยทรงตัวได้ไม่พึ่งท่าโฉบนรองเท้าสั้นสูง ก่อนหันมามีมืออีกทีแล้วปิดประตูห้องน้ำ

เมจกาเดินไปที่อ่างล้างหน้าเพื่อส่องกระจกระหว่างรอ เธอมองใบหน้าแดงก่ำซึ่งหากใครเห็นคงจะปฏิเสธไม่ได้ว่าเธอกำลังเมามาก ทั้งที่จริงเป็นเพราะผิวที่แดงง่ายต่างหาก หญิงสาววิกน้ำจากก๊อกลูบหน้าตัวเองเพื่อให้ตื่นเต็มตาขึ้น หยิกแก้มอีกหลายทีแล้วมองตัวเองในกระจกซ้ำ ตอนนั้นดวงตาเธอเริ่มหายปรือแล้ว พอดีกับเสียงโทรศัพท์มือถือในกระเป๋าสะพายดังเล็ดลอดออกมา และชื่อของน้องสาวที่เป็นลูกหลงซึ่งห่างจากเธอเจ็ดปีปรากฏขึ้นบนหน้าจอโทรศัพท์

“จะกลับบ้านรึยังพี่ พ่อกับแม่ขึ้นไปนอน ไม่รอเปิดบ้านให้แล้วนะ” ทันทีที่กดรับ ปลายสายก็พูดโดยไม่ทิ้งเวลาแม้แต่วินาทีเดียวให้เสียไป เมจกาจินตนาการออกทันทีว่าตอนนี้กรรวิรินทร์คงอยู่หน้าโทรศัพท์ในห้องพัก และเพิ่งดูรายการโปรดจบ

“กำลังจะกลับแล้ว รอยายนางสร้างอยู่”

“ขับรถกลับไหวรีเปล่า ให้รินไปรับมัย” เสียงของผู้พูดห่วงใยไม่น้อย

“ไม่เป็นไร มันดีแล้ว คงจะนั่งแท็กซี่กลับ” ท้ายประโยคถูกกลบด้วยเสียงชักโครกของชินนางที่กดซ้ำๆ หลายครั้งจนกรรวิรินทร์บอกว่าฟังไม่ถนัด

“ถือสายรอก่อนนะยายริน” เมจกาหาเดินออกมานอกห้องน้ำโดยเร็วจากประสบการณ์เธอ ชินนางยังคงเล่นกดชักโครกไม่หยุดเหมือนทุกครั้ง ที่พอเริ่มมาได้ทีก็จะทำอะไรประหลาดแบบนี้

หญิงสาวก้าวขารวดเร็วออกจากห้องน้ำโดยไม่มองรอบตัว ใจจดจ่ออยู่กับการคุยโทรศัพท์จนไม่เห็นคนที่กำลังเดินใกล้เข้ามา กว่าจะรู้ตัวก็ช้าเกินจะหลบหลีกได้ทัน เธอชนบ่าเขาเต็มแรง โทรศัพท์มือถือซึ่งแนบหูอยู่หลุดกระเด็นจากมือ ก่อนที่โลกทั้งใบจะหมุนบนรองเท้าส้นสูงสองนิ้ว เธอคว้าแขนเขาไว้ในวินาทีนั้น ซึ่งชายหนุ่มที่ตกใจไม่แพ้กันก็ช่วยรั้งตัวเธอขึ้นมา ก่อนจะลงไปจับพื้น

วูบหนึ่งนั้นเมจกานิกถึงฉากโรแมนติกในภาพยนตร์หลายเรื่องที่พระนางชนกันแล้วตกอยู่ในอ้อมแขนของอีกฝ่าย เมื่อสายตาประสานกันก็เกิดบางอย่างขึ้นในใจเหมือนเป็นรักแรกพบ

แต่ครั้งนี้ไม่ใช่...แม้เธอจะได้กลิ่นน้ำหอมของเขาและดวงตาชายหนุ่มดูคุ้นเคยอย่างประหลาดก็ตาม

“ขอโทษค่ะ” เธอคิดคำพูดอื่นที่เหมาะสมกับสถานการณ์นี้ไม่ออก ในหัวมีแต่ชื่อน้ำหอมต่างประเทศซึ่งมีกลิ่นเดียวกับที่เธอหายใจเข้าไปตอนนั้น กลิ่นหอมสะอาด สดชื่น เหมือนออยูริมทะเลแบบที่เธอชอบ และเคยฝากเพื่อนที่เป็นแอร์โฮสเตสซื้อมาฝาก

“ไม่เป็นอะไรใช่ไหมครับ” เขาถามแต่ยังไม่ปล่อยมือ มองเธอนิ่งจนชวนให้สงสัยว่ากำลังคิดอะไรอยู่

“ค่ะไม่เป็นอะไร” เมจกาทะลึงตาปริบๆ เห็นชัดว่าเธอรู้สึกตัวดีแล้ว การชนครั้งนี้ไม่มีแรงดังตูดอะไร แคชนกันธรรมดาเท่านั้น

“ขอโทษด้วยค่ะ ไม่ทันระวัง”

“ไม่เป็นไรครับ” เขายิ้มให้พร้อมปล่อยมือตอนเธอทรงตัวได้แล้ว และถอยออกมาอย่างสุภาพ จับสูทสีเข้มของตัวเองให้เข้าที่และเริ่มมองตามเมื่อเห็นว่าเธอยังไม่เดินหลบไปที่อื่น “มีอะไรหรือครับ”

“ฉันทำมือถือหล่นไปค่ะ” เมจกาตอบแล้วเริ่มมองหาโทรศัพท์มือถือ แต่ไม่คาดคิดว่าชายหนุ่มที่เพิ่งแค่เดินชนกันหนึ่งครั้งจะยังไม่ไปไหน แล้วยังช่วยหาอีกแรง เขาอาจเข้าใจว่าเธอกำลังเมาหนังกจากกลิ่นของแอลกอฮอล์

จนงกๆ เงินๆ แบบนี้

“ไม่ต้องช่วยหากก็ได้แหละคะ” เธอไม่ยากรบกวนเขา แต่กลับถูกบังคับให้ปฏิเสธไม่ได้เมื่อชายหนุ่มแสดงน้ำใจด้วยการย่องตัวลงมานั่งแบบเดียวกับเธอ เขาถามรุ่นและลักษณะของโทรศัพท์มือถือจอจนเธอต้องบอกทั้งที่เกรงใจได้แต่จับผมทัดหูแก้มขึ้นเมื่อเห็นคนอื่นๆ ที่เดินผ่านไปนั้นอาจตั้งข้อสงสัยว่าเธอกับเขากำลังหาอะไรอยู่

หญิงสาวมัวแต่หาของจนไม่สังเกตว่าชายหนุ่มแปลกหน้านั้นแอบมองเธอเป็นระยะ ดวงตาที่ดูเป็นมิตรไม่มีพิษภัยในที่แรกกวาวับขึ้นทีละน้อย จนเมื่อเธอหันไปสบตา เขาก็มองไปทางอื่นก่อนจะทำเป็นหันมามองเธออีกครั้งแล้วยิ้ม

“ตอนนี้มันมืด มองหาคงลำบาก เอามือถือของผมโทร. เข้าไปไหมครับ จะได้หาเจอ” ไม่พูดเปล่า ชายหนุ่มหยิบโทรศัพท์มือถือตัวเองยื่นให้เธอ

“น้องสาวของฉันกำลังถือสายรออยู่นะคะ ถ้านานไปเค้าคงวางแล้วโทร. กลับมา” เธอยิ้มตามมารยาท แม้จะสงสัยในน้ำใจของอีกฝ่ายที่คล้ายลูกขอเบอร์โทรศัพท์ซึ่งเคยเห็นทั่วไป

“อย่างนั้นก็ใต้ครับ”

ไม่แน่ใจว่าเมจกาคิดไปเองหรือไม่ที่เห็นรอยยิ้มเขาเจือปนลงเล็กน้อย ทำให้สีหน้าเป็นมิตรของชายหนุ่มนั้นดูขรึมขึ้น คล้ายเก็บความผิดหวังเอาไว้แต่ยังไม่ทันได้ทักถึงเรื่องนั้น เสียงเรียกเข้าจากโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้นเสียก่อน

เสียงเพลงจากวงดนตรีของกันต์ เพื่อนสนิทตั้งแต่สมัยมัธยม ทำให้เธอเห็นโทรศัพท์มือถือตัวเองอยู่ในมุมที่คาดไม่ถึงอย่างได้แก้อี้อของโต๊ะที่ไว้ลูกค้าซึ่งอยู่ห่างออกไปไม่มาก เธอรับสายจากน้องสาวแล้วเล่าว่าเมื่อครู่เกิดอะไรขึ้น ก่อนฟังกรวรินทร์บอกว่าจะช้อนกุญแจบ้านไว้ที่กระถางต้นไม้หน้าบ้านตามเดิม ไม่รอเปิดประตูบ้านให้เพราะจะเข้านอนแล้ว เนื่องจากพรุ่งนี้มีสอบย่อยคาบเช้าที่มหาวิทยาลัยก่อนจะวางสายไป

หันมามีที่ชายหนุ่มคนนั้นก็ยังมียืนอยู่กับเธอ แม้จะเว้นระยะห่างพอประมาณเพื่อไม่ให้ดูเหมือนกำลังแอบฟังการสนทนาก็ตาม เขามองเธอราวกับกำลังรอดูว่าทุกอย่างจะเป็นไปอย่างไรด้วยดี

“โอเคมั๊ยครับ”

“ค่ะ” เมจกายิ้ม “ขอบคุณอีกครั้งนะคะ”

เธอส่งสัญญาณเปิดการสนทนาแล้ว แต่นั่นดูไม่ใช่สิ่งที่ชายหนุ่มอยากให้เป็นสักเท่าไร

“ผมยังไม่รู้ชื่อคุณเลยนะครับ” ชายหนุ่มพูดพลางยิ้ม แต่ไม่ใช่ท่าทางแบบที่คนเที่ยวกลางคืนปกติจะทำ เช่น ทำตาหวาน หรือท่าทางเจ้าชู้กะล่อนอย่างที่เมจกาเจอบ่อยๆ

“เมย์ค่ะ” เธอตอบเพียงเท่านั้นเป็นการบอกลาในตัว ยิ้มตอบเล็กน้อยแล้วเตรียมเดินกลับเข้าไปในห้องน้ำเพื่อจัดการเพื่อนที่ยังไม่มีคิวว่าจะออกมาสักที

“ผมชื่อภัทนะครับ”

เมจกาหันกลับมาเลิกคิ้ว เพราะจำได้ว่าเป็นชื่อเดียวกับใครคนหนึ่งซึ่งเคยรู้จักเมื่อนานมาแล้ว “ค่ะ คุณภัท ยินดีที่ได้รู้จัก” เธอไม่หันกลับมาอีกทิ้งให้คนที่อยากแนะนำตัวใจจะขาดยืนถอนใจ

“จำกันไม่ได้จริงๆ ไซ้ไหมพี่เมย์”

เขาชื่อ ชนม์ภัท ผู้ชายที่ไม่ได้อยู่ในความทรงจำของเธอแม้แต่บ่อย

กว่าเมจกาจะกลับถึงบ้านได้ก็ตึกมากแล้วเพราะต้องไปส่งชานานที่บ้านก่อน และคนที่ต้องรับช่วงต่อก็คงไม่พ้นชนันท์ซึ่งเป็นน้องชายของเพื่อนสาว ชายหนุ่มมีสีหน้าเอือมระอาขณะพุงพี่สาวที่สูงพอกันอย่างทุลักทุเล ตัวเขาเองก็รู้จักน้องสาวของเธอ มีหน้าซำยังอยู่มหาวิทยาลัยเดียวกัน ที่แตกต่างกันก็คงเป็นการอดนอนเพื่อรอรับพี่สาว ซึ่งกรวรินทร์ไม่ทำเท่านั้น

“กลับถึงบ้านแล้วพี่ก็ส่งข้อความมาบอกด้วยนะ” ชนนท์บอกทิ้งท้าย แล้วหันไปปิดประตูรั้ว ส่วนเมจกาก็กลับเข้าไปในรถแท็กซี่ซึ่งนั่งมาตั้งแต่แรก แต่ขอให้จอดรอเพื่อส่งเพื่อนก่อน

เธอถึงบ้านหลังจากนั้นอีกพักใหญ่ แสงไฟสีขาวยจากเสาไฟใกล้ๆ ภายในซอยนั้นมืดไม่สว่างกระจ่างตานัก แต่ก็พอทำให้เห็นว่ากุญแจในกระถางต้นไม้ซ้อนตัวอย่างปลอดภัย หญิงสาวมองซ้ายขวาก่อนจะเดินไปที่ประตูรั้วบ้าน จากข่าวอาชญากรรมที่เห็นบ่อยครั้ง เกี่ยวกับโจรซึ่งย่องเข้ามาจากด้านหลังขณะที่คนส่วนใหญ่ไม่ทันระวังระหว่างเปิดประตูเข้าบ้าน เธอจึงพยายามรอบคอบให้มากที่สุด จนสังเกตเห็นรถยนต์ไม่คุ้นตาที่จอดโดยสตาร์ทเครื่องยนต์เอาไว้ของบ้านฝั่งตรงข้ามหลังที่เอียงกันไป

เธอรีบไขกุญแจเข้าบ้านแล้วซุ่มอยู่หลังรั้วเหล็กสีสนิมที่มีช่องมองเหมือนกระต่ายขี้ตระหนก รถยนต์คันนั้นเคลื่อนอย่างไม่มีสาเหตุ แล่นออกจากจุดที่จอดโดยที่เธอไม่เห็นเห็นหน้าคนขับได้ชัดเจน ทำให้เรื่องนี้ถูกยกมาเป็นประเด็นบนโต๊ะอาหารในเช้าวันรุ่งขึ้นทันที

“คราวหลังก็อย่างกลับบ้านดึกสิ ก็เห็นไม่ใช่เธอว่ามันอันตราย” เมฆเอ่ยก่อนจะรวบซ้อนเมื่อรับประทานอาหารอิ่มแล้ว

“เมื่อวานไปเป็นเพื่อนยายนางเท่านั้นเองนะคะ แต่ขากลับมีคนมาส่งนะ” เมจกาบอกบิดาเสียงอ่อน คนมาส่งที่ว่านั้นเธอหมายถึงคนขับรถแท็กซี่ แต่ไม่ได้ขยายความ มีเพียงกรวรินทร์ซึ่งปรายตามองอย่างรู้ทันเฉียบๆ

“จะยังไงก็ตาม มันก็ไม่ดีนั่นแหละ ผู้หญิงสองคนออกไปตีมกมยังเมากันทั้งคู่ อันตรายจะตาย” คราวนี้มารดาของเธอหันมาพูดบ้างอย่างจริงจังตำหนิ แม้ว่าในมือจะยังถือรีโมตโทรทัศน์ซึ่งตอนนี้กำลังฉายข่าวรอบเช้าอยู่ก็ตาม “ถ้าจะตีมก็ซื้อมาตีที่บ้านสิ เดี่ยวแม่ให้พ่อขับรถพยายนางไปส่งที่บ้านก็ยังได้เลย”

เมจกายิ้มแห้งๆ อย่างเถียงไม่ได้ อันที่จริงหากอธิบายว่าการตีมเหล่า

ที่ร้านกับที่บ้านมีบรรยากาศสถานที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิงก็ฟังไม่ขึ้นนัก เธอจึงพยักหน้ารับโดยไม่คัดค้านอะไรอีก “นั่นสิคะ”

“เชื้อใหม่เดี่ยวคราวหน้าก็ขอไปเที่ยวแบบนี้อีก” กวีตราอ่านสี่หน้า บุตรสาวออกว่ารับปากตอนนี้ แต่เดี๋ยวก็มาขอผ่อนปรนทีหลัง เมจกาชอบอ้างว่าเป็นช่วงพักหลังออกจากการประจำที่ทำมาหลายปี เป็นรอยต่อระหว่างรอสัมภาษณ์งานใหม่จึงพอยอมให้หญิงสาวที่อายุใกล้เคียงเลขสามแล้วทำตามใจชอบบ้าง

อาจถือเป็นการคืนกำไรเล็กน้อยเพื่อแลกกับหลายปีที่เห็นว่าทำงานโดยแทบจะไม่มีวันหยุด เงินทุกบาททุกสตางค์ก็เป็นค่าใช้จ่ายในครอบครัวทั้งสิ้น อย่างรถยนต์คันที่เมจกาใช้อยู่ก็มาจากน้ำพักน้ำแรงของตัวเอง ส่วนรถยนต์คันเก่าของเมซก็จอดเก็บเอาไว้เพื่อไปธุระข้างนอก หรือให้กรวรรินทร์ขับไปเรียนที่มหาวิทยาลัยบางครั้ง

“เดี๋ยววันนี้พ่อจะไปส่งยายรินที่มหาลัยก่อนจะได้สอบควิซทัน แล้วก็จะไปเยี่ยมอากงจีที่โรงพยาบาลต่อ เมย์ก็ไปด้วยกันนะ” เมื่อเห็นว่าจบประเด็นที่คุยค้างเอาไว้แล้วเมซก็เอ่ยเรียบๆ อย่างที่เมจกานี้กระแวง

“แคไปเยี่ยม ไม่มีช้อนแผน หรือนัดใครมาใช้มัยคะ” ครั้งก่อนเธอคลาดกับหลานชายของอากงจีซึ่งเป็นเพื่อนของปู่ตัวเองไปอย่างฉิวเฉียดราวกับมีอะไรดลใจให้ไม่ต้องพบชายหนุ่มรุ่นน้องซึ่งเคยถูกเกริ่นถึงว่าอยากจะทำให้เกิดดองกันนัก

ความห่างเหินนั้นเกิดขึ้นเพราะเธอกับเขาไม่เจอกันมาเป็นสิบปีแล้ว ปานนี้จะเรียกว่าเป็นคนรู้จักยังแปลกๆ ด้วยซ้ำ ให้นึกหน้าเธอยังจินตนาการไม่ออกว่าเด็กผู้ชายคนนั้นจะโตมาเป็นคนแบบไหน

“เฮ้อ ก็ทางนั้นเขาเข้าซี้มว่าอยากให้ลองเจอกันก่อน”

“เหมือนในละครเลยเนอะพี่” กรวรรินทร์พูดแทรกแล้วหัวเราะคิก ต่างกับกวีตราที่ดูหนักใจขึ้นมาและพูดปลอบลูกสาวคนโตเพราะกลัวเมจกาจะคิดมาก

“มันเป็นสัญญาคนแก่นะเมย์ คงไม่ได้จริงจังอะไรหรอก อากงจีเก ป่วยก็เลยชวนคุยถึงวันเก่าๆ เราก็แค่คุยไปตามน้ำเท่านั้น ถือว่าไปให้แกสบายใจก็พอ สมัยนี้เรื่องคลุมถุงชนมันล้าสมัยไปแล้ว ถ้าเกิดเป็นจริงแม่ก็ ไม่ยอมหรอก ชีวิตลูกทั้งชีวิตเชียวนะ”

“โห เมย์รักแม่จังเลย” เมจกาทันไปทอดมารดาหนึ่งครั้งที่ เป็นแกนนำ ชัดเจนว่าอยู่ฝั่งเดียวกับเธอ ก่อนจะชะงักเมื่อนึกถึงละครหลังข่าวขึ้นมา “บ้านเราไม่ได้กำลังล้มละลาย หรือต้องแต่งงานใช้หนี้สักยี่สิบล้านซีไหมคะ”

“จะบ้าหรือไง” เมษเอ็ดก่อนจะหัวเราะเบาๆ

“แต่ถ้าพี่ไม่กลับไปทำงาน บ้านเราอาจล้มละลายจริงๆ ก็ได้นะ” กรวรินทร์พูดปิดท้ายก่อนที่ทุกคนจะหัวเราะพร้อมกัน โดยเฉพาะเมจกาที่ แทบจะตีน้องสาวข้างเหน็บแนมไม่ทัน

๒

โลกกลม พรหมลิขิต

การเดินทางมาถึงโรงพยาบาลใช้เวลานานเพราะปัญหาพื้นฐานของกรุงเทพมหานครอย่างรถติด เมษัตตสินใจจอดรถให้ลูกสาวลงไปก่อนเพื่อซื้อของเยี่ยมใช้ที่ร้านด้านนอกใกล้กับทางเข้าโรงพยาบาลระหว่างเขาขับวนหาที่จอดรถเพื่อไม่ให้เสียเวลา เพราะรู้ว่าเธอมีนัดต่อตอนเย็นกับเพื่อน

หญิงสาวยืนชั่งใจระหว่างร้านขายผลไม้จัดกระเช้ากับร้านดอกไม้ที่กำลังจัดซื้อให้ลูกค้ำหนุ่มตัวสูงซึ่งยืนหันหลังให้เธอ คนคนนั้นกำลังยืนเลือกดอกไม้เพิ่มเพื่อเอาไปจัดแซมในช่อดอกกลิลลี่สีขาวที่ผูกด้วยโบสีฟ้าสด ท่าทางของเขาตอนก้าวขึ้นชานทำให้เธอคิดถึงคนที่เคยเห็นมาก่อน

เมจกาเริ่มพิจารณาการแต่งกายของเขาจากด้านนอกของร้าน ทั้งเสื้อเชิ้ตสีขาวแขนยาวซึ่งพับแขนขึ้นมาที่ข้อศอก กางเกงยีนฟอกสีทรงกระบอกซึ่งทำให้การแต่งกายของเขาดูไม่เป็นทางการนัก รองเท้าหนังสีน้ำตาลอ่อนหัวแหลมเหมือนที่วัยรุ่นชอบใส่ตามแฟชั่น แต่ก่อนที่เธอจะหันวิเคราะห์มากกว่านี้ ชายหนุ่มคนนั้นก็หันมาราวกับรู้ว่าถูกมอง เธอจึงหนีออกทันที เพราะเขาคือคนเดียวกับชายหนุ่มที่เธอเคยเดินชนอย่างจัง

เธอจำเขาได้ไม่ผิดแน่ ทั้งดวงตา จมูก และริมฝีปาก ยิ่งชัดเจนมากขึ้นเมื่ออยู่ในที่สว่างแบบนี้

ทว่าชายหนุ่มแสดงสีหน้าประหลาดใจจนเมจกาเริ่มลังเล ไม่ใช่เธอจำคนผิด แต่กำลังคิดว่าเมื่อคืนตัวเองดื่มหนักจนทำอะไรน่าอายต่อหน้าเขาไปหรือไม่ แต่คิดแล้วก็พอแน่ใจว่าไม่มีแน่นอน เธอไม่ใช่สาวปีหนึ่งในมหาวิทยาลัยที่เพิ่งริอ่านลองดื่มแอลกอฮอล์ครั้งแรกก็อ้วกโซ้วรุ่งนพีเสียหน่อย

เธอยิ้มให้เขาแบบปั้นจิมปั้นแจ๋ ไม่รู้จะแก้ตัวอย่างไรที่ยืนจ้องเขาเสียนาน เขาเองก็คงคิดอยู่ชั่ววินาทีหนึ่งก่อนจะยิ้มตอบและเดินออกมาจากร้านพร้อมช่อดอกไม้ในมือ

“คุณเมย์ใช้ไหมครับ” ชายหนุ่มเปิดบทสนทนาขึ้นก่อนอย่างกล้าหาญ

“ค่ะ” เธอยอมรับว่านั่นใช้ชื่อของตัวเองจริง แต่ที่บอกไปเมื่อคืนนั้นเพราะไม่คาดคิดว่าจะเจอกันอีก

เมจกายังได้กลิ่นน้ำหอมกลิ่นเดิมของเขา แต่ที่ต่างไปก็คงเป็นเมื่ออยู่ใกล้กัน เธอเพิ่งสังเกตเห็นว่าได้แสงแดด ดวงตาของเขาเป็นสีน้ำตาลอ่อน เสริมให้รูปตาเรียวนั้นดูนุ่มนวลมากขึ้น ผิวของเขาคล้ำเพราะแดด ดูได้จากสีผิวที่แตกต่างกันตรงแขนเสื้อซึ่งพับไว้บริเวณศอก อาจเพราะจากงานที่ทำหรือกีฬาที่เล่นเป็นประจำ ทว่ารอยยิ้มที่อวดฟันเรียงสวยนั้นทำให้เขาดูเป็นมิตรกว่าภาพลักษณ์ที่เห็น

“แล้วจำผมได้ไหมครับ” ชนมนักสถามกลับพลางชี้ตัวเอง ช่อดอกลิลลีชยั้บจนเกิดเสียง

“จำได้ลิลละ” หญิงสาวยิ้มทั้งที่หน้าใจ หลีกเลี้ยงที่จะเอ่ยชื่อเขา เพราะไม่แน่ใจว่าชื่อไหน เธอจำได้คร่าวๆ ว่าเขาชื่อ พ พาน อะไรสักอย่าง

“แล้ววันนี้มาเยี่ยมใครเหรอครับ” คนฟังพอจะคาดเดาออกกว่าทำไมเธอถึงไม่เอ่ยชื่อเขาจึงเปลี่ยนเรื่องคุย แม้ใจจะโหวงๆ ที่เมื่อวานเธอก็จำเขาไม่ได้ วันนี้ก็ยังจำชื่อไม่ได้อีก ชนมนักสถามยิ้มทั้งที่ใจอยากจะมีคน

เมจกานัก

“มาเยี่ยมเพื่อนของคุณปู่ค่ะว่าจะซื้อของติดมือไปเยี่ยมด้วย” เธอ มองช่อดอกไม้ในมือเขาแล้วก็ตัดสินใจได้ “ถ้าเป็นดอกไม้แบบคุณก็ดีนะคะ เอาไปไว้ในห้องคงทำให้รู้สึกสดชื่น ดอกลิลลี่ก็หอมด้วย”

“แต่ผมว่าผลไม้มันจะดีกว่านะครับ ดอกไม้ไม่นานก็เหี่ยวแล้ว” ชายหนุ่ม รีบเสนอ เพราะรู้ว่าเพื่อนของคุณปู่ที่เธอหมายถึงก็คือปู่ของเขาเอง หาก เมจกาเลือกช่อดอกลิลลี่ไปจริง ก็คงจะซำกับของเขาแน่

“ก็จริงนะคะ ผลไม้ยังเก็บไว้กินได้ด้วย”

เมื่อเห็นว่าเธอเริ่มคล้อยตามเขาก็เกิดพอใจขึ้นมาที่จะได้ชวนคุยในฐานะคนที่รู้จักแค่ชื่อโดยบังเอิญ ดูเธอเลือกกระเช้าผลไม้พาลงลอยยิ้มแล้ว ตอบคำถามเกี่ยวกับตัวเองบ้างประปราย ซึ่งทุกคำถามนั้นชายหนุ่มมองออกว่าหญิงสาวตั้งใจไม่ถามให้ก้ำกายเรื่องส่วนตัวมากเกินไป

ทว่าเวลาของชนม์มันส์ที่จะได้รู้จักกับเมจกาโดยอีกฝ่ายไม่รู้ว่าเป็นใครคงน้อยเต็มที เพราะเขาหันไปเห็นผู้ชายที่กำลังเดินมาถึงอย่างพอดีพอดี แม้เมจกาจะจำเขาไม่ได้เพราะไม่พบกันนานแล้ว แต่กับเมษที่ยังติดต่อกับบิดาของเขาอยู่ต้องจำเขาได้แน่

อย่างน้อยที่สุดหากหญิงสาวรู้ว่าเขาเป็นใคร ก็ควรจะมาจากปากของเขา ไม่ใช่ในสถานการณ์แบบนี้

“คุณเมย์ครับ” ชนม์มันส์เรียกเมื่อเห็นเวลากระชั้นชิดขึ้นมาทุกฝีก้าว แต่เขายังมีสีหน้าปกติได้อย่างประหลาด “พอดีใกล้เวลาที่ผมนัดพี่สาวเอาไว้ กลัวว่าจะสาย ถ้ายังไงผมขอตัวก่อนนะครับ”

“ค่ะ ไว้พบกันใหม่ นะคะ” เมจกาตอบแล้วยิ้มตามมารยาทเท่านั้น เธอยังยื่นรอกระเช้าผลไม้จากแม่ค้า หันมาอีกทีคู่สนทนาเมื่อครู่ก็หายไปเสียแล้ว คนที่มายืนแทนกลับเป็นบิดาของตัวเอง

“เมื่อไหร่จะเมย์ เห็นหลังไวๆ”

“คนรู้จักนะค่ะ คุยกันนิดหน่อยเอง” เธอตอบบิดาแค่นั้น แต่ใจคิด

ว่าชายหนุ่มที่เธอยังจำชื่อไม่ได้ทำตัวเหมือนนินจาไม่มีผิด

ชนม์นั้นภัสร์รู้สึกเสียวสันหลังวาทอนถือช่อดอกกลีบลี้ออกจากลิฟต์ไปห้องพักผู้ป่วยของอากงจี ลางสังหรณ์ของเขาบอกว่าอีกไม่กี่นาทีข้างหน้าเมจกากับเมษจะมาที่นั่นด้วย ดูแล้วการแก่งทำเป็นไม่รู้จักกันจะไม่ใช้เรื่องสนุกอีกต่อไป

หากความแตก เขาคงแก้ตัวไม่ได้ว่าจำเธอไม่ได้ เพราะทั้งพี่สาวทั้งปู่ต้องยืนยันเป็นเสียงเดียวว่าเขาแก่งทำ ถึงเขาจะอ้างว่าบอกชื่อตั้งแต่ครั้งแรกที่พบเธอ แต่ก็คงไม่พ้นข้อหาตั้งใจจะหลอก มิหนำซ้ำฐานะของเมจกากับเขาดอนนี้ก็ชวนให้เธอเกลียดชังหน้าเสียดด้วย

เธออาจคิดว่าเขาไม่บริสุทธิ์ใจ เพราะไม่อย่างนั้นคงแนะนำตัวกับเธอไปแล้วว่า

‘สวัสดีครับ ผมชื่อ ภัสร์ ชื่อจริงคือ ชนม์นภัส พี่แม่ย์จำได้มั๊ยครับ เด็กผู้ชายอ้วนๆ ที่ชอบวิ่งตามแล้วก็เอาขี้มูกป้ายแขนเสื้อตัวเองไงครับ’

แต่คิดเขายังสายหน้า ไม่อยากนึกถึงความทรงจำวัยเด็กช่วงที่ตัวเองยังไม่ต่างกับหนอนผีเสื้อ รวมทั้งคำพูดที่เอ่ยไปเพราะความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ว่ามันมีความหมายลึกซึ้งอย่างไร

‘โตขึ้นผมจะเป็นเจ้าบ่าวของพี่นะ’ เจ้าเด็กในอดีตของเขาบอกเธอในวันหนึ่งที่อยู่กันตามลำพัง จำได้ว่าตอนนั้นเธอสูงจนเขาต้องแหงนหน้ามอง

‘ถ้าโตแล้วเดี๋ยวก็มีสาวๆ ให้เลือกอีกมาก น้องภัสร์ไม่ต้องรีบหรอกนะ’ แต่กระนั้นเมจกาที่อายุมากกว่าเขาถึงห้าปีก็ยังตอบอย่างถนอมน้ำใจ

‘ไม่ๆ ภัสร์ชอบพี่แม่ย์คนเดียว’

คิดแล้วก็อาย เขาพูดออกไปเพราะตอนนั้นยังเป็นเด็กน้อยชั้นประถมต้น และเธอเป็นคนเดียวที่ยอมเล่นกับลูกหมูอย่างเขา ซึ่งแม้แต่พี่สาวยังไม่อยากเล่นด้วย เพราะต่างเพศและปัญหาเรื่องน้ำหนักกับหน้าตาของเขาที่เกือบจะเรียกได้ว่าเป็นหมูจริงๆ

เขามีจุมูกี่วันมาตั้งแต่เด็ก ดั่งโต้งชัดเจนก็เมื่อตอนโต ตอนนั้นใครๆ ก็เรียกปลายจุมูกกลมๆ ของเขาว่าจุมูกหมูทั้งนั้นยกเว้นเมจกา แต่เขาก็ไม่ค่อยได้เจอเธออีกหลังจากนั้น นานๆ ครั้งอาจได้พบตามงานเลี้ยงสังสรรค์ สมาคมของอากง แต่ก็ไม่ได้คุยกันเลย เพราะเขาโตพอจะรู้ความว่าเธอยิ่งโตขึ้นก็ยิ่งน่ารัก ต่างกับเขาที่ยังเป็นลูกหมูจนไม่กล้าเข้าไปทักทาย

แต่ชนม์หน้าสักก็ได้ยินข่าวของเมจกาเรื่อยมาผ่านพี่สาวซึ่งยังเป็นเพื่อนกับเธอ เขาได้แต่เก็บความรู้สึกที่มี แล้วหันกลับมาดูแลตัวเองเมื่อขึ้นมัธยม เริ่มจากออกกำลังกายอย่างหนัก ประกอบกับเข้าสู่ช่วงวัยรุ่นทำให้สูงพรวดพราดและผอมลง จากหมูติดมันเป็นหมูเนื้อ และก้าวข้ามสายพันธุ์กลับมาเป็นมนุษย์อีกครั้ง พอขึ้นมหาวิทยาลัยเขาก็ได้ยินอากงคุยเปรยๆ กับปู่ของเธอเกี่ยวกับเรื่องที่เคยคุยกันเล่นๆ ตอนแรกที่ได้ยินเขาทั้งตกใจและดีใจไปพร้อมกัน แต่คิดดูแล้วเขารู้สึกเสียดายมากกว่า เพราะดูอย่างไรก็ไม่มีความหวังที่เมจกาจะสนใจข้อเสนออันนั้นแน่ เรื่องนี้จึงเงียบหายไปนานพร้อมการจากไปของคุณปู่ของเธอ ก่อนจะกลับมาอีกทีก็ตอนอากงของเขาป่วยเข้าโรงพยาบาลเพราะโรคไตที่เป็นมาเรื้อรังนั่นเอง

เรื่องเมจกาเลยกลับเข้ามาในชีวิตของเขาอีกครั้งในจังหวะที่เหมาะสม เพราะเขาไม่ใช่เด็กมัธยมต้นที่ต้องพยายามโตให้ทันสาวมัธยมปลาย หรือเด็กมัธยมปลายที่ไม่กล้าไปแสดงความยินดีในวันที่เธอรับปริญญา ถึงอายุจะต่างกัน แต่ตอนนี้เขาตามเธอทันแล้ว

ชนม์หน้าสยงมือปิดหน้าเมื่อตระหนักว่าเขาตื่นตื่นที่ได้เจอเธอ เอาแต่นึกถึงเมจกาตั้งแต่เมื่อวานจนกระทั่งวันนี้

“ตาบ๊ส มากี่ดีแล้ว อากงถามหาใหญ่เลย” ชนม์หน้าพี่สาวของเขาทักทันทีที่เห็นเขาออกมาจากลิฟต์ จังหวะเดียวกับเธอเดินออกจากห้องน้ำแล้วผ่านมาพอดี

“พี่ภา พอดีผมเพิ่งรู้ว่าติดธุระ ฝากบอกอากงด้วยนะว่าเดี๋ยวมาใหม่ ช่วงเย็น” เขาพิมพ์ไปโดยที่ยังยกมือปิดปากอยู่

“อ้าวแล้วดอกไม้มันล่ะ” เธอมองต่ำลง ชมวดคิ้ว
 ชนมันภัตเพิ่งนึกขึ้นได้ หากฝากชนมันภานำช่อดอกกลีบลีไปไว้ในห้อง
 แล้วเมจกาเห็นเข้าก็คงจะจำได้แน่ “เดี๋ยวผมค่อยเอามาให้ใหม่ตอนเย็น ไป
 ก่อนนะ”

“อ้าว แล้วไม่รอเจอยายเมย์ก่อนหรือภัต”

“ไม่ครับ เจอแล้ว” เขาอยากกั๊ดลิ้นตัวเองที่หลุดปากไป ชายหนุ่มรีบ
 แก้วตัว “ผมเห็นไกลๆ นะครับ ไม่กล้าเข้าไปทักหรอก”

“ที่ไหน ชั้นล่างหรือ ยายเมย์ว่าไงบ้าง จำได้ไหม”

ชายหนุ่มไม่อยู่ตอบคำถามไล่หลังของพี่สาว เขารีบกลับไปเข้าลิฟต์ที่
 เปิดออกพอดีเพื่อไม่ให้เสียเวลา ตอนนี้คือขวาของเขากระตุกถี่ และก่อนที่
 ลิฟต์จะปิดลง ลิฟต์ตัวข้างๆ ที่ขึ้นมาจากชั้นล่างก็เปิดออก

แม้จะเห็นเพียงด้านหลังของหญิงสาวที่ผมยาวประกบกับผู้ชายวัย
 กลางคน ชนมันภัตก็จำได้ว่าเป็นเมจกากับเมษ เขาไม่กล้าคิดเลยว่าหากเข้า
 อีกเพียงนิดเดียวจะเกิดอะไรขึ้น แต่ชนมันภาก็ยังไม่ไปไหนไกลก็ขึ้นนิ้วตรง
 มาที่ลิฟต์ แต่เข้าเกินไป...ประตูลิฟต์ของเขาปิดก่อนที่เมจกาจะหันมา

นับเป็นโชคดีที่เมจกาไม่เจอหลานชายของอาภังฉืออย่างฉิวเฉียดตามที่
 ชนมันภากบอกเอาไว้ เธออดคิดไม่ได้ว่าบางทีชายหนุ่มก็พยายามหลีกเลี่ยงที่
 จะพบเธอเช่นเดียวกัน เขาอาจไม่สบายใจกับการหว่านล้อมของผู้ใหญ่ ซึ่ง
 ถ้าเป็นแบบนี้จริงหญิงสาวก็คงพอเข้าใจว่าเขาเป็นคนที่ดีพอใช้ทีเดียว

วันนี้หญิงสาวโล่งใจไปได้หนึ่งเปลาะ สามารถไปตามนัดของเพื่อน
 หลังจากนั้นได้อย่างสบายใจ เธอขอให้บิดาช่วยมาส่งที่ห้างสรรพสินค้าเท่านั้น
 ชินนางซึ่งมาถึงก่อนรีบยื่นกุญแจรถของเธอคืนอย่างเขินอาย ซึ่งเจ้าตัวไป
 ขับมาจากร้านเพราะเมื่อวานต้องนั่งรถแท็กซี่กลับบ้านกัน

“ขอบคุณนะที่เมื่อวานช่วยดูแล รถจอดที่ชั้นสองใกล้ทางออกนะ”

“ยะ” เมจกาเก็บกุญแจรถเข้ากระเป๋าสะพาย ทว่ายังติดใจสีหน้าของ

เพื่อนอยู่ เพราะเมื่อวานซินานางดูโธรมเนื่องจากเอาแต่ร้องไห้ แต่วันนี้กลับ
สติโล่งขึ้น นอกจากแต่งหน้าแล้วยังได้ร่ำมยาไว้ให้ตรงกับเดรสสีน้ำเงินยาว
ระดับเข้าซึ่งสวมทับด้วยเสื้อคาร์ดิแกนสีเทา ทั้งหมดนั้นทำให้หญิงสาวที่มี
หุ่นผอมบางยิ่งเหมือนไม้บรรทัดมากขึ้นไปอีก

“คือฉันมีเรื่องจะบอกแก่นะเมย์ แต่สัญญาว่าก่อนว่าห้ามว่าฉันนะ”

“หยุดเลย” เมจかりบยกมือห้าม เพราะกลัวสิ่งที่ตัวเองกังวลจะเป็น
จริงขึ้นมา

“ฉันคืนดีกับไมล์แล้วละ”

หญิงสาวไม่แปลกใจเท่าไรนัก เพราะเธอได้ตั้งแต่ตอนเห็นซินานาง
สติขึ้นยิ้มระรื่น แต่ไม่คิดว่าเรื่องทั้งหมดจะลงอิหระอบเดิมรวดเร็วขนาดนี้
ครั้งก่อนก็อีกหลายวันกว่าทั้งซินานางกับพัชรพลจะคืนดีกัน แต่ครั้งนี้รวดเร็ว
เพียงข้ามวันเท่านั้น

“ก็ดีแล้ว อย่าทะเลาะกันอีกก็แล้วกัน” สุดท้ายเมจกาพูดตรงข้าม
กับความคิด ทั้งสองคนน่าจะเลิก라กันให้รู้แล้วรูด เธอไม่ชอบคนแบบ
พัชรพลก็จริง แต่ทำอะไรไม่ได้ในเมื่อนั้นเป็นชีวิตของซินานาง ถึงจะออก
ความเห็นไป สุดท้ายคนที่มีอำนาจตัดสินใจก็มีแค่ซินานางเองเท่านั้น

เธอปีนโหลเพื่อนที่ใจอ่อนของตัวเองแล้วตัดสินใจไม่พูดต่อย้ออะไร
อีก

“แหม ทำหน้าที่อะไรกันอยู่จะสองสาว” เสียงหยอกล้อของชายหนุ่ม
ที่มาไม่ตรงเวลาทำให้เมจกาหันไปมองซินานางหันไปมอง

กันต์เดินเข้ามาใกล้ ทำที่เป็นยกแขนเพื่อจะโอบพวกเธอคนละข้าง
แต่ถูกผลักเสียก่อน

“ไม่ต้องมาทำเนียน มาสาयนะ”

“ก็รถมันติด” ชายหนุ่มตัวสูงใช้ข้ออ้างเดิมตลอดแล้วยิ้มไม่อาย เขา
ยังไม่ถอดแว่นดำที่ควรสวมเฉพาะเวลาอยู่ในที่กลางแจ้ง เพราะตั้งใจใส่เพื่อ
อำพรางตัว ทั้งที่ยังสะพายกระเป๋าที่ตาร่วมทั้งสวมแจ็กเก็ตหนังทับเสื้อยืด

เหยี่ยวๆ สีขาวกับกางเกงยีนฟิตเปรี๊ยะ

“ข้ออ้างแบบนี้ทุกที” ชินนางพูด เริ่มสังเกตเห็นคนอื่นซึ่งเดินผ่านไปมาเริ่มหันมองกันตมมากขึ้นเพราะสวมแว่นกันแดดในห้างซึ่งไม่ต่างกับการทำตัวให้เป็นจุดสนใจเลย และก็ไม่ได้หมายความว่าจะทำให้คนอื่นจำเขาไม่ได้ด้วย

กันต์เป็นมือกีตาร์ของวงดนตรีที่เพิ่งเซ็นสัญญากับค่ายเพลงใหญ่ไปไม่นาน เพลงของวงก็พอดิตชาร์ตอยู่บ้าง แต่สิ่งที่ทำให้เขาเป็นที่รู้จักมาจากการโฆษณาซึ่งเขาได้รับเพิ่มเติมด้วยการใช้หน้าตาให้เป็นประโยชน์ เมื่อพูดถึงชื่อวง คนทั่วไปจะจำเขาได้มากกว่านักร้องนำเสียอีก แต่ยิ่งเขามีชื่อเสียงมากขึ้น การพบกันแต่ละครั้งก็เริ่มยุ่งยากยิ่งขึ้น ครั้งก่อนนั้นชินนางทะเลาะกับพัชรพลก็เพราะภาพถ่ายปาปารัซซีที่กันต์เดินไปไหนมาไหนด้วยอย่างสนิทสนม

“ไปกันได้อะไรยัง คนมองใหญ่แล้วนะ” เมจการู้สึกไม่ดีนักที่กลายเป็นจุดสนใจ เธอเห็นกลุ่มเด็กผู้หญิงในเครื่องแบบนักเรียนมัธยมปลายถือโทรศัพท์มือถือถือ ทำทางกลัวๆ กล้าๆ ที่จะเดินเข้ามาหากันแต่ซึ่งหันหลังให้

“รอไอ้เมย์ชายอยู่ไม่ใช่หรือไง” นักดนตรีหนุ่มค่าน “ฉันไม่ได้มาสายที่สุดเสียหน่อย”

เขาคุยกับเธอได้อีกนิดหน่อยก็ถูกสะกิดจากข้างหลัง เด็กนักเรียนกลุ่มนั้นเดินเข้ามาขอถ่ายรูป นั่นทำให้เมจกาถอยห่างออกจากกันต์เพื่อโทรศัพท์หาเมธา ซึ่งทุกคนพร้อมใจกันเรียกว่า ‘เมย์ชาย’ เพราะชื่อเล่นช้ำกับเธอ

เมจกามองชินนางซึ่งรับหน้าที่ตากล้องมือสมัครเล่นให้กันต์ระหว่างเธอคุยกับเมธา จากเด็กนักเรียนกลุ่มนั้นที่มาขอถ่ายรูปก็มีคนอื่นทยอยมาขอถ่ายรูปอีก บางคนขอให้ชายหนุ่มช่วยถอดแว่นกันแดดออก ซึ่งเขาก็ทำจึงไม่สามารถซ่อนดวงตาคมเป็นประกายระริกระริเวลายกแขนโอบสาวๆ ที่ขอถ่ายรูปด้วยอย่างสนิทสนม กันต์ยิ้มกว้างเมื่อมีคนชวนคุยราวกับรู้จักกัน

มานานทั้งที่เพิ่งเห็นหน้าเป็นครั้งแรก เสียเวลาเกือบยี่สิบนาทีกว่าเขาจะปลีกตัวออกมาได้

เธอเข้าใจแล้วว่าการเป็นคนของประชาชนต้องเสียเวลาส่วนตัวชดเชย
นี่เอง

“บางคนตอนถ่ายรูปรูปร่างก็แทบจะเอาเข็มแทงเข็มอยู่แล้ว ไม่กลัวถูกเอา
ไปบิดเบือนเป็นข่าวหรือไง” ชินานางซึ่งรับหน้าที่ถ่ายรูปให้จนเหนื่อย ถ้าม
ชายหนุ่มซึ่งทำหน้าที่เพราะยืมค้ำอยู่นานจนเมื่อย

“ช่างเถอะ ถ้าคิดมากกับทุกอย่างก็ไม่ต้องทำอะไรกันพอดี” เขา
ถอนใจก่อนจะยิ้มอีก แต่คราวนี้เป็นธรรมชาติกว่าเมื่อครู่ “มองในแง่ดี ถ้า
มีข่าวก็จะได้มีกระแส มีกระแสก็จะได้เป็นที่รู้จัก แล้วมีงานมากขึ้นไง”

“แล้วก็จะวนเป็นวงจรไม่จบสิ้น” เมจกาเสริม

“พูดอีกก็ถูกอีก” กัณฑ์ขยับตาขณะหยิบแว่นกันแดดขึ้นมาสวมใหม่
แล้วเปลี่ยนเรื่องคุย “แต่เมื่อไหร่เราจะไปกินข้าวกันได้สักที อยากรู้ใช้บัตรกิน
ฟรีที่ได้มาจะแย่อยู่มากแล้ว”

“เมย์ชายน่ะอยู่ที่หน้าร้านตั้งนานแล้วต่างหาก”

“อ้าวเธอ” เขาทำหน้าที่เลลอลลา

“ช้าเพราะแก่นั่นแหละ” ชินานางโทษคนที่มาช้าสุด กัณฑ์หัวเราะอย่าง
ไม่เคร่งเครียด แต่เร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้นเพื่อไปยังร้านอาหารปิ้งย่างแบบเกาหลี
อันเป็นจุดหมาย

ตอนนี้เองที่เมจการู้สึกสังหรณ์แปลกๆ แต่ก็ส่ายหน้าไล่ความคิดพิลึก
นั้นออกไป

๓

ฝึกใจเพื่อใกล้ชิด

เดิมที่ชนม์นั้สไม่คิดอยากมาเดินเล่นในห้างสรรพสินค้า ยิ่งเป็นวันที่เขาต้องเที่ยวไปเที่ยวมาโดยหิ้วช้อดอกไม้ติดมือเพื่อหลบใครบางคนให้คลาดกันก่อนจะกลับไปโรงพยาบาลอีกครั้งตอนเย็นยิ่งน่าเหนื่อย ทว่าคราวนี้เพื่อนตัวดีของเขาขอร้องให้ออกมาเจอเพราะมีปัญหาหนักอกหนักใจอยากปรึกษา

แต่กว่าเขาจะมาถึงร้านกาแฟ อีกฝ่ายก็นั่งรออยู่นานแล้ว และแทบจะกินหัวเขาด้วยความโกรธด้วยซ้ำ

“ถ้าฉันเป็นต้นไม้ ป่านนี้ออกดอกออกผลไปแล้ว” พัชรพลเพื่อนสนิทที่ตั้งแต่มัธยมของชนม์นั้สบ่นทันทีที่เห็นเขานั่งเก้าอี้นุ่มหนานุ่มฝั่งตรงข้ามในร้านอย่างไม่เดือดร้อนอะไรนัก

“บ่นเป็นตาแก่ไปได้ไฉน” เขามองชายหนุ่มที่พอเลิกงานก็มานั่งรอเป็นแน่ พัชรพลเป็นเจ้าของหน้าที่ฝ่ายขายเคมีภัณฑ์ จึงมักแต่งตัวด้วยเครื่องประดับราคาแพงอย่างแหวนหรือนาฬิกาเรือนสวยอยู่เสมอเพื่อให้ดูน่าคบหาวันนี้ก็เช่นกัน

“เอาก็ได้ เห็นว่าแกร็บมาแล้วหรอคะ”

“ยอมง่ายจริง” ชนม์นภัสเย้า เพราะรู้ว่าเพื่อนคนนี้ใจร้อนแค่นั้น เขา โชคดีกว่าอีกฝ่ายหน่อยตรงที่ทำงานในบริษัทของครอบครัว แต่เรื่องลาหยุด ก็ลาได้ไม่ต่างกับพนักงานทั่วไป “วันนี้มีอะไร ทะเลาะกับแฟนอีกแล้วหรอ”

“ตีกันแล้วต่างหาก”

“อ้าว แล้วจะมานั่งทำหน้าบุดเป็นตุตทำไมวะ” เขาเคยชินกับการถูก เรียกมารับฟังปัญหาของเพื่อนกับแฟนสาวที่อายุมากกว่า สองสามวันก่อน พัชรพลมานั่งกับเขาจะเป็นจะตายว่าถูกแฟนสวมเขา ทั้งยังพร่ำเพ้ออยู่เป็น นาน อาสาตเจ้าหล่อนด้วยซ้ำว่าจะไม่ขอพบเจออีก แต่นี่ผ่านมาได้ไม่กี่วันก็ ไปคืนดีอีกกันแล้ว

“ก็มันเป็นเพราะฉันโทร. ไปอ้อ ใจ พุดให้ถูกคือฉันยังรู้สึกค้างคาใจ หากไม่โทร. ไป เขาตั้งใจเลิกกับฉันรีเปลา เพราะยังไม่อธิบายเรื่องthatไปกับ เจ้าดารานั่นด้วยซ้ำ”

“นักดนตรีรีเปลา”

“เออ จะดารา นักดนตรีอะไรก็ช่างเถอะ” คนเล่าเออออตัดรำคาญ พ่นลมหายใจแรงๆ เมื่อนึกถึงชายหนุ่มที่แฟนสาวเล่าว่าเป็นเพื่อนสมัยมัธยม “ฉันว่าแกฟุ้งซ่านเกินไปแล้ววะ มันอาจไม่มีอะไรก็ได้”

ชนม์นภัสพยายามปลอบ ที่จริงแล้วเพื่อนของเขาก็เชื่อว่าจะเลวร้าย ะไรสัก เพียงแต่มินิสัยจุกจิกและดูเป็นคนคิดมากเลยทำให้ชอบระแวง ที่ แยกก็คือคนที่พัชรพลชอบระแวงมากที่สุดกลับเป็นคนใจกล้าตัวย่างแฟนสาว เพราะกลัวคนรักจะป็นใจให้คนอื่นที่ดีกว่าตัวเอง

แต่คำพูดของเขาคงเข้าหูซ้ายทะลุออกหูขวา พัชรพลเปลี่ยนไปเล่น โทรศัพทที่มีถือแทนการคุยกับที่ปรึกษาอย่างเขา ทำเหมือนอยู่ในโลก ส่วนตัวได้ครู่เดียวก็โวยวายออกมา

“เฮ้ย ยายแห้งอยู่ที่นี้หว่า ไหนบอกว่าวันนี้เลิกงานที่ออฟฟิศแล้วจะ รีบกลับบ้าน ไหมมาเช็กอินกับคนอื่นในร้านอาหารวะ”

‘ยายแห้ง’ เป็นสรรพนามที่พัชรพลชอบใช้เรียกแฟนตัวเองบ่อยๆ ชนม์นภัสเคยเห็นหญิงสาวอยู่สามสี่ครั้ง ชินานางเป็นผู้หญิงหน้าตาเรียบร้อย umpyาวตรงสเปกของเพื่อนเขาทุกประการ จึงไม่แปลกที่เพื่อนของเขาจะคบกับหญิงสาวคนนี้นานกว่าคนอื่น ๆ

“มองโลกแง่ร้ายไปแล้ว ไปกินข้าวกับเพื่อนก็ได้เห่า” เขาชะง่อมองเพื่อนที่ก้มหน้าก้มตาดูโทรศัพท์มือถือ จึงเห็นว่ากำลังเปิดเฟซบุ๊กชินานางเอาไว้ อุดคิดไม่ได้ว่าอีกฝ่ายออกจะกังวลเกินไปจริงๆ

“ฉันจะไปขึ้นสี่ ฉันอยากไปดูยายแห้งวะ”

ชนม์นภัสร้องอีกฝ่ายไม่ทัน พัชรพลพูดจบก็เดินออกจากร้านทันที ไม่รอให้เขาบอกสักนิดว่ากาแพที่เขาสั่งไว้ยังไม่มาเสิร์ฟเลยด้วยซ้ำ

“ไอ้โห เรื่องของเกมมันละครน้ำเน่ารีเปลาเนี่ยเมย์” ชินานางซิงพูดพร้อมหัวเราะร่วน ทำให้คนรอบโต๊ะหัวเราะตามหลังจากได้ฟังปัญหาหนักใจของเมจกา

“ตลกตายละ” เจ้าของเรื่องกลอกตาแล้วถอนหายใจอีกที เธอคิดถูกแน่แล้วหรือที่เล่าปัญหาส่วนตัวให้เพื่อนซึ่งดูฟังพาไม่ได้เท่าไรฟัง

ชินานางกำลังหัวเราะไม่หยุดพร้อมกับพลิกเนื้อหมูสไลด์บ้าง ๆ ไปด้วย ขณะที่กัณฑ์ซึ่งนั่งติดกับเมจกากำลังลวกปลาหมึกพร้อมกับเตรียมวิเคราะห้เรื่องนี้ประซด รวากับเป็นปัญหาระดับชาติ

“ใช้สิ มันเป็นเรื่องตลกสำหรับเจ้าพวกนี้ แต่เป็นปัญหาระดับชาติสำหรับเธอ

“แล้วเจ้าน้องนั่นหล่อมัย สู้ฉันได้รีเปลา” กัณฑ์ถาม เก็บข้อมูลเพิ่มอย่างใครรู้ ซึ่นิวมาที่ตัวเอง แต่ฟังแล้วน้ำเสียงคล้ายอยากชมตัวเองเสียมากกว่า

“ไม่รู้ ไม่ได้เจอกันจะสิบปีแล้ว นี่ก็ไม่ออกหรอก”

“แล้วตอนเด็กล่ะเป็นยังไง โตขึ้นมาก็น่าจะมีเค้าเดิมอยู่บ้างนะ” เมจกา

ซึ่งเป็นหน่วยเก็บข้อมูลถามบ้างก่อนจะนึกอะไรสนุกขึ้นได้ เขายิ้มทะเล้นอย่างคนอารมณ์ดีเสมอ “ทำแบบละครลิ ไม่เจอกันนานแล้วก็ให้หายนางไปแทนแก พอทั้งสองคนชอบกัน แกค่อยไปแสดงตัวเพื่อเรียกรังลิที เป็นไงแผนฉันทน์เจ๋งมัย”

“เจ๋งบ้างอะไร ฉันทน์มีแฟนแล้วนะ” ชินานางยกตะเกียบขึ้นจิ้มแยงปลาหมึกของอีกฝ่ายมากินหน้าตาเฉย จนคนถูกแยงแยกเขี้ยวใส่แล้วหันไปคืบหมูแทน

“เจ้าพวกนี่นี่” เมจกาบ่นพลางหัวเราะ ค่อยๆ เคี้ยวเนื้อในปากแล้วอธิบายไปด้วย “ตอนเด็กๆ จำได้ว่าน้องภัสต์ตัวใหญ่นะ...อ้วนมากเลย” ทำயประโยชน์เธอพูดไม่ค่อยเต็มเสียงนัก เพราะไม่อยากจะพูดให้คนฟังรู้สึกว่าเขากำลังเหยียดรูปลักษณ์ของคนที่ถูกตีสั่ง “ตอนนั้นเค้าขี้แยมาก อะไรนิดหน่อยก็ร้องไห้ ถูกแกล้งบ่อย มีฉันทน์แยแหละที่คอยปกป้องเขาจากเด็กที่โตกว่า”

เมจกาพูดแล้วก็เบ่งกล้ำมไปด้วย คนในโต๊ะหัวเราะแล้วส่ายหน้าไม่เชื่อ เพราะตอนนี้เธอผอมจะตายไป จะโทษว่าเป็นกรรมพันธุ์ก็ได้ที่ทำให้เธอไม่สูงมากนัก โชคดีที่ยังอยู่ในมาตรฐานหญิงไทยทั่วไป แต่ก็ต้องพึ่งรองเท้าส้นสูงบ้างตามโอกาส ทว่าหน้าตาของเธอหากได้เห็นรูปตอนเด็กแล้วเรียกว่าแทบจะไม่เปลี่ยนไปเลยด้วยซ้ำ

“จ๊ะ แม่คนแข็งแรง” เมธาพยักหน้าเชื่อหลังจากหัวเราะไปแล้วสองรอบพร้อมกับคืบเนื้อที่เพิ่งสุกใส่จานของคนแข็งแรง ซึ่งเพิ่งหัดแขนเบ่งกล้ำมลง “กินเยอะๆ โตเร็วๆ แล้วไปทำงานสักที”

ทำยประโยชน์เมธาแอบเหินแสมจนคนฟังทำหน้าย่ง เมจกาออกจากงานมาเป็นเดือนแล้ว ส่วนเหตุผลนั้นเธอไม่อยากเอ่ยถึงเท่าไรนัก แต่เพื่อนร่วมโต๊ะก็รู้ดี

ก้นตังจับสายตาลบวบของเธอได้จึงเอาข้อคอกกระทุ้งคนข้างๆ ให้เงียบ ก่อนจะเปลี่ยนเรื่องด้วยการหันไปคุยกับชินานางเสียงดังพร้อมกับทำท่าตักผักใส่ชามของหญิงสาว

“กินผักจะใส่นาง ไม่ได้อยากให้แข็งแรง แต่อยากให้ท้องไม่ผูก” เขาหัวเราะกลบเกลื่อนเพิ่มเผื่อบรรยากาศจะดีขึ้น แต่ยังไม่ทันได้ดึงมือตัวเองกลับมาก็เหลือบเห็นผู้ชายอีกคนที่เดินทำหน้าตึงตังตรงมาที่โต๊ะ ด้วยอาการที่ยังงุนงงจึงไม่ได้ปล่อยมือซึ่งจับขามของชีนา นาง และมือของสาวเจ้า ก็ยังแตะขามใบนั้นอยู่เช่นกัน

กัณฑ์ขมวดคิ้วเมื่อรู้สึกค้อนหน้าชายหนุ่มที่เดินเข้ามาพร้อมกับแฉิ่งสีอำมหิตไปด้วยอย่างบอกไม่ถูก อาการมองแบบสงสัยของกัณฑ์ทำให้คนร่วมโต๊ะหันไปมองบ้าง เมธาเริ่มรู้สึกว่ามีอะไรผิดปกติ แต่เมจกจากเห็นพายุลูกใหญ่ที่กำลังจะพัดเพื่อนตัวบางของเธอให้ปลิวไปได้ง่ายๆ

ชีนา นางรีบปล่อยมือเพื่อนเมื่อเห็นชัดแล้วว่าคนที่เดินตรงมาเป็นแฟนหนุ่มซี้หึ่งของตัวเอง

“ไหนบอกว่าเลิกงานแล้วจะกลับบ้าน ทำไมยังมานั่งอยู่ที่นี่ แล้วมาจับไม้จับมือทำอะไรกัน”

หากคำพูดของพัชรพลเป็นไฟ เมจกาคิดว่ามันคงไหม้ทั้งร้านไปแล้ว และคนที่ถูกเผาหนักสุดคงจะเป็นเพื่อนของเธอที่ยกมือกำลังจะอธิบาย แต่อีกฝ่ายไม่เปิดโอกาสเลยสักนิด ฟุ้งเป้าไปที่นักดนตรีหนุ่มอย่างตั้งใจ

“คุณก็เหมือนกัน เรื่องที่เป็นข่าวคราวที่แล้วผมกับนางยังเคลียร์กันไม่จบ นี่ยังมานัดเจอกันใหม่อีกหรือไง”

“พูดแบบนี้มันเกินไปมั้ยะ” กัณฑ์เริ่มทนไม่ไหว เขาจำได้แล้วว่าผู้ชายคนนี้เป็นใคร ยิ่งนึกถึงวีรกรรมที่อีกฝ่ายทำไว้กับเพื่อนตัวเอง เขายิ่งเริ่มหมั่นไส้ ชายหนุ่มวางตะเกียบลงแล้วเตรียมจะลุกขึ้น ขณะที่เมธาซึ่งอยู่ข้างๆ รีบดึงไว้ให้นิ่งเฉย แต่ไม่เป็นผลจนเมจกกลายเป็นฝ่ายออกตัวปราม

“จะเสียดังทำไมไมล์ อายคนบ้าง” เธอเรียกชื่อของคนที่กำลังโกรธพลางมองไปรอบ โต๊ะอื่นเริ่มหันมามองอย่างสนใจ เพราะพัชรพลเป็นแฟนของเพื่อนสนิท เธอจึงรู้ว่านอกจากชายหนุ่มจะซี้หึ่งแล้ว ยังซี้โมโหด้วย

“ไม่อาย คนที่จะอายควรเป็นพวกคุณมากกว่า” พัชรพลพ่นวาจา

ร้อนๆ สวมกับที่ยืนยันว่าไม่อาย “เมย์เป็นเพื่อนนาง ทำไม่ได้ดูแลเพื่อนให้ดี”

เมจกามัวแต่งกับตรรกะของพัชรพลจนไม่ทันได้ตอบ ชายหนุ่มกวาดตาไปที่โต๊ะอีกครั้ง พอเห็นว่ามิชายสองหญิงสองจึงสรุปเอาเองว่าคนทั้งหมดรู้เห็นกันดี

“อ้อ ผมว่าผมคงพูดผิดไป ที่จริงแล้วก็มากันเป็นคู่เลยนี่ กินเสร็จแล้วจะไปไหนกันต่อล่ะ”

“นี่คุณ พูดจาเลอะเทอะไปใหญ่แล้ว” เมธาเลิกห้ามเพื่อนแล้วพูดตอบโต้บ้าง เขาเตรียมจะลุกขึ้นพร้อมกับกันต์ แต่เมจกรีบลุกขึ้นยืนขวางตรงกลาง ขณะที่ชีนาหางพยายามเรียกชื่อแฟนหนุ่มเพื่อให้เขาหันมาฟังแล้วใจเย็นลง

ก่อนที่โต๊ะจะเลวร้ายและวุ่นวายไปกว่านี้ ชนม์นภัสก็ตรงเข้ามาดึงพัชรพลให้ถอยออกมาอย่างตกใจ

เขารับตามเพื่อนขึ้นมา แต่ดูเหมือนเกือบจะไม่ทันเสียแล้ว โชคดีที่ดึงอีกฝ่ายออกมาได้ในวินาทีระทึก ก่อนที่พัชรพลจะกระชากคอเสื้อผู้ชายที่นั่งอยู่ริมในสุดซึ่งเขาคู่หน้า แต่นั่นไม่สำคัญเท่ากับผู้หญิงอีกคนที่ทำให้เขาหน้าถอดสีเมื่อเห็นเธอ

‘เมจกา’ พี่เมย์ของเขาทำหน้าที่ดูแลกันเพื่อนของตัวเองเอาไว้ ตอนที่ได้สบตากัน เขาเห็นเธอมีสีหน้าประหลาดใจก่อนจะกลบเกลื่อนมันด้วยการพูดใส่หน้าเพื่อนของเขาอย่างจริงจัง

“ถ้าคุณยังจะมาตะแคงเพื่อนฉัน ฉันไม่ไว้หน้าจริงๆ ด้วย” หญิงสาวผลักอกพัชรพล เลื่อนสายตามามองเขา “จะเป็นแฟนหรือเป็นอะไรกันก็ต้องมีเวลาส่วนตัวบ้าง แล้วนี่เป็นเวลาส่วนตัวของพวกเขา ถ้าคุณจะมาทำให้เสียบรรยากาศก็ออกไปซะ อย่าทำให้คนอื่นต้องรู้สึกแยะเพราะคุณ”

เมจกาไม่ได้พูดเสียงดัง แต่ย้ำหนักแน่นด้วยน้ำเสียงและแววตาจริงจัง ชนม์นภัสรู้ได้ทันทีว่าเธอหมายความว่าอย่างไรจริงๆ หญิงสาวยังเหมือนเดิม แม้ภายนอกจะดูบอบบางแต่ก็เข้มแข็งไม่ต่างกับเมื่อครั้งยังเป็น

เด็ก ที่ไม่ยอมให้ใครรังแกได้ง่ายๆ

ที่จะต่างไปก็เป็นเพราะสายตาซึ่งมองเขาเวลานี้ แตกต่างกับเมื่อเช้าที่พบกันมากนัก

“มีอะไรกันรีบเล่าคะ” พนักงานในร้านเดินเข้ามาถามหลังจากลิ่งเลอยู่พักใหญ่ เมจกาหันไปยิ้ม บอกว่าไม่มีอะไรพร้อมกับโคลงหัวให้แล้วยิ้มซ้ำอีกที สีหน้าเปลี่ยนไปจากตอนพูดกับพัชรพลอย่างชัดเจน ก่อนจะกลับมาเป็นเหมือนเดิมเมื่อสบตากับคนที่พยายามจะก่อเรื่อง

“ออกไปเถอะไอ้ไมล์ อายคนเค้า” ชนมนักสรีบกระซิบแล้วพยายามถูถูกั๊งดึงพัชรพลออกไป

“เราต้องเคลียร์กันแน่” ชายหนุ่มไม่วายพูดทิ้งท้าย ปิดมือเพื่อนแล้วชิงหมุนตัวเดินออกไปจากร้านอย่างไม่สบอารมณ์

“ขอโทษแทนมันด้วยนะครับ” ชนมนักสรีพยายามพูดให้สถานการณ์ดีขึ้น ทว่าคนฟังทั้งหมดไม่ตอบรับด้วยการบอกว่าไม่เป็นไรอย่างที่เขາหวัง ทุกสายตาจ้องมองคนที่เดินออกไปอย่างจะจดจำเอาไว้ และคนที่ละสายตากลับมาที่เขาก่อนก็คงจะเป็นเมจกา

“เพื่อนคุณไปแล้ว ไม่ตามเขาไปเหอะคะ” เธอดูจะไม่ชอบชี้หน้าเขามากขึ้นเมื่อเห็นว่าเขาเป็นเพื่อนกับพัชรพล หญิงสาวกลับไปนั่งข้างชานานงที่หน้าซิดทำท่าเหมือนจะร้องไห้ ส่วนผู้ชายอีกสองคนก็มองเขาอย่างบ่งบอกที่ไม่ต้อนรับ ซึ่งเขาก็ไม่ใช่คนที่ไม่รู้จ้กว่าเวลานี้ควรจะวางตัวอย่างไร

“ขอโทษอีกครั้งนะครับ” เขาย้ำก่อนจะเดินออกมาเพราะเห็นว่าตัวเองเป็นส่วนเกินที่ควรออกไปเสียที

เรื่องที่เกิดขึ้นจะทะเลาะกันในร้านอาหารนั้นอาจไม่ใช่เรื่องใหญ่หากไม่มีคนถ่ายภาพแล้วโพสต์ขึ้นเว็บไซต์หนึ่งจนกลายเป็นประเด็น มีหน้าซ้ายังถูกใส่สีตีไข่จนน่าตกใจ

แม้ข่าวจะลงชื่อย่อ แต่ภาพถ่ายจากโทรศัพท์มือถือถื่นนั้นชัดพอควร จึง

ทำให้ดูออกว่าคนในภาพเป็นใคร นั่นทำให้กัณฑ์ต้องตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องนี้เสียยี่ดียวอยู่หลายวัน

‘คุณกัณฑ์คะ ตกกลางแล้วมีเรื่องทะเลาะกันจริงมั๊ยคะ แล้วผู้หญิงในรูปเป็นแฟนใหม่ของคุณไชรีเปล่า’ นักข่าวสาวถามพร้อมกับยื่นไมโครโฟนของรายการบันเทิงชื่อดังจ่อปากนักดนตรีหนุ่ม

กัณฑ์ยิ้มน้อยๆ ก่อนจะทำหน้าลำบากใจ ‘ในภาพเป็นผมจริงครับ’ เขายกมือขึ้นเกาหลังหูเมื่อได้รับคำถามเพิ่มอีกหลายข้อ แต่ก็ค่อยๆ ตอบไป ‘เธอเป็นเพื่อนของผมครับ ส่วนเรื่องทะเลาะนั้นเป็นการเข้าใจผิด ไม่มีอะไรหรอกครับ’

หลังจากนั้นมือกีตาร์หนุ่มที่รับงานอื่นเสริมไปด้วยก็ฝากผลงานดนตรีและโฆษณาทั้งทำยพร้อมกันบรอยยิ้ม จากนั้นรายการบันเทิงชื่อดังก็ตัดไปที่ข่าวอื่น

เมจกาแยกเขี้ยวเมื่อดูข่าวนี้จนจบ รู้สึกเหมือนเกิดเดจาวู เพราะลิปดาห์ก่อนกัณฑ์มีข่าวกับสาวนิรนามซึ่งคือชินานาง แต่ครั้งนี้เป็นเธอเอง ภาพถ่ายเจ้าปัญญาหนั้นถ่ายตอนเธอกำลังยืนขวางระหว่างเมธาและกัณฑ์กับพัชรพล ตอนนั้นเธอไม่รู้ตัวหรือว่ากัณฑ์ก็ยื่นหน้ากับแขนเข้ามาใกล้พอๆ กับเมธาเช่นกัน

ยังไม่ทันที่จะหายหงุดหงิด เสียงเรียกเข้าของโทรศัพท์มือถือทำให้เธอหยิบขึ้นมากดรับโดยไม่ต้องดูว่าเป็นใคร

“ไฉ่ คุณดารา” เมจกาทักตามความเคยชิน ขณะที่ปลายสายดูจะไม่ร่าเริงเท่าครั้งก่อนๆ

“นางมันไม่รับโทรศัพท์ฉันเลยวะเมย์” กัณฑ์พูดเข้าเรื่องทันที ขณะที่คนฟังยกมือขึ้นแคะเล็บตัวเองเหมือนกับเธอไม่แปลกใจกับเรื่องนี้นัก

“มันไม่รับสายฉันเหมือนกัน แต่ได้ข่าวจากชินว่าดูอาการไม่ค่อยดีเท่าไร” เธอหมายถึงชนันท์ น้องชายแท้ๆ ของชินานางซึ่งแอบเล่าให้เธอฟังว่าพี่สาวเขาเอาแต่ร้องไห้แล้วก็ทะเลาะกับแฟนทางโทรศัพท์อีกหลายครั้ง

หลังจากวันนั้น

“เอายังไงดี เป็นห่วงนะเนี่ย”

“ก็ไปหาสิ หรือไม่ก็ส่งข้อความไป เต็มใจถ้ารู้สึกดีขึ้นก็อาจจะโทร. กลับเอง” เมจกาซ่อนน้ำเสียงกังวลไว้ไม่มีติดเช่นกัน

“แต่ช่วงนี้งานเข้ากว่าเดิม ไม่ว่างนะสิ” ปลายสายทำเสียงอ่อนน้อมให้เห็นว่ายุ่งจริงๆ “เออ แกด้วย โอเคใช้มั้ย”

“ไม่เป็นไรหรอก เป็นข่าวกับแกก็เป็นสีสันชีวิตอย่างหนึ่ง” เมจกาหัวเราะซึนๆ เธอได้ยินเสียงหัวเราะร่วนของปลายสายก่อนจะกล่าวลาทิ้งท้าย เพราะเรื่องข่าวนี้อเองที่ทำให้ที่บ้านเธอตื่นเต้นกันยกใหญ่ ไหนจะคนข้างบ้าน อดีตเพื่อนร่วมงาน และคนอื่นที่พลอยอยากรู้อยากเห็นไปด้วยกับการเห็นเธอในโทรทัศน์และเว็บไซต์กอสซิปต่างๆ

ครอบครัวของเธอยังไม่น่ากังวลเท่าไร เพราะรู้ว่ากันต์เป็นเพื่อนเก่ามานานแล้ว แต่ทางบ้านของเธอจะเกิดมรสุมลูกย่อมๆ พัดผ่าน มีหน้าซำบิตายังบอกมาว่าทางนั้นดูไม่พอใจเท่าไรที่เห็นเธอเป็นข่าวกับนักดนตรีหนุ่ม เพราะกลัวทำให้ผู้สูงวัยที่หมายมั่นให้เธอกับหลานชายของเขาเกี่ยวดองกัน จะหัวใจสลายไปก่อน

คิดถึงตรงนี้เมจกาก็เริ่มไม่อยากไปที่โรงพยาบาลอีก ไม่ใช่เพราะไม่อยากไปเยี่ยมคนแก่ แต่ไม่อยากเห็นสีหน้าญาติคนอื่นของอาภังจีที่มองเธอประหลาดๆ อีก ถ้าจะเปรียบเรื่องฐานะแล้ว ทางบ้านของเธอก็ไม่ร่ำรวยพอจะเทียบกับครอบครัวอีกฝ่ายถึงขั้นเกี่ยวดองกันได้ด้วยผลประโยชน์ทางการเงิน

บ้านของเธอมีสถานะปานกลาง การเกี่ยวดองที่ผู้ใหญ่คาดหวังจึงเป็นพันธะทางใจของคนแก่มากกว่าอยากให้เห็นลูกหลานเป็นทองแผ่นเดียวกัน เพราะเรื่องทรัพย์สิน

ปู่ของเธอก็เหลือเกิน ทำให้ไม่ต้องคิดอะไรที่ยุ่งยากแบบนี้ขึ้นด้วย รุ้หมว่าทำให้ชีวิตเธอยุ่งยากขนาดไหน

ชนมันภัตพับหนังสือพิมพ์หลังจากอ่านข่าวบันเทิงที่มีภาพเหตุการณ์วันนั้นปรากฏอยู่ หากรู้จักกัน เป็นใครก็ดูออกว่าคนในภาพชื่ออะไรบ้าง โชคดีที่เขามีส่วนร่วมในภาพนั้นแค่มือซึ่งปรากฏอยู่ไม่มาก ไม่อย่างนั้นก็คงต้องตอบคำถามอีกนับไม่ถ้วนของญาติๆ ช่างสงสัย

เขาเป็นห่วงก็แต่เมจกา ไม่รู้เจ้าตัวจะรู้บ้างรึเปล่าว่าตกเป็นหัวข้อการสนทนาลับหลังของที่บ้านเขาอยู่ทุกครั้งที่หน้าหน้ากตดนตรีหนุ่มคนนั้นปรากฏทางโทรทัศน์ หรือแม้กระทั่งบิลบอร์ดโฆษณาขนาดใหญ่ข้างทางด่วน

“ไม่รู้ว่าจะกางเพียนไปแล้วรึเปล่าถึงมานึกทวงสัญญาสมัยหนุ่มนั้น” หญิงสูงวัยร่างอวบแต่ยังกระฉับกระเฉง บ่นทั้งที่มีอย่างถือมีดปอกผลไม้ “แล้วทางบ้านยายเธอก็รู้ว่าคิดอะไรอยู่ถึงไม่ยอมปฏิเสธ ไม่รู้ว่าจะเพราะเห็นบ้านเรามีเงินรึเปล่าถึงยังทำคาราคาซังแบบนี้”

วาจาเผ็ดร้อนของผู้เป็นมารดาทำให้ลูกชายทำหน้าบู้ง เขามองพี่สาวที่กลอกตามองเพดานก่อนจะถือแก้วกาแฟป्लीกตัวไปชมสวนนอกบ้านเพื่อตัดช่องน้อยแต่พอตัว

“ทางนั้นเขาคงเกรงใจอากงมั้งครับเลยไม่ยอมปฏิเสธ” เขาแก้ต่างให้อย่างเป็นทางการ “แล้วทางเขาก็ไม่ได้ลำบากถึงขั้นต้องมาหวังอะไรกับทางเรานี้ครับหม่าม้า อย่ามองในแง่ร้ายเลย”

“นี่ตาภัต อย่าเถียงม้านะ” ชนนี้ดูลูกชายเหมือนเป็นเด็กเล็ก ๆ เผลอใช้มีดปอกผลไม้ที่ยังถืออยู่ชี้เขาด้วย

“ก็มาพูดไม่ถูกนี่ครับ” อาจจะมีเหมือนเข้าข้างเมจกา แต่ชายหนุ่มก็ยอมรับว่าลื้ๆ แล้ว เขาอาจจะคิดแบบมารดาหากไม่ได้รู้จักกับเมจกามาก่อนและเชื่อว่าเธอคงจะไม่เปลี่ยนจากตอนที่เขารู้จักตอนนั้นนัก

“อะไรกัน อย่าบอกนะว่าอยู่ข้างบ้านนั้นแทนม้า พุดอะไรนิดหน่อยไม่ได้เลยนะ ปกป้องแทนกันอยู่นั้น” ชนนี้ทำหน้าน้อยใจ กอดแขนเจ้าเนื้อของตัวเองอย่างบั่นเบ็ง “ป้าก็อีกคน ไม่ใช่ว่าวันนี้หายไปคุยกับบ้านนั้นอีกนะ”

ชนมันภัตถอนใจแล้วเลือกที่จะเงียบ การไม่ต่อปากต่อคำเพื่อจบ

เรื่องนี้ดูจะเป็นทางเลือกที่ฉลาดที่สุด เขาดีมีกาแพหมดแก้ว จากนั้นบอกลามารดาเร็วๆ โดยการหอมแก้ม แล้วหยิบกระเป๋าสตางค์เดินออกไปทันทีโดยไม่ฟังเสียงเรียก ซึ่งตะโกนถามคล้อยหลังว่าจะไปไหน

เขาหลบหนีเรื่องสัญญาของปู่ไปด้วยระหว่างขับรถ ทั้งที่วันนี้เป็นวันหยุดซึ่งเกือบจะดีแล้วแท้ๆ แต่เขาเกิดไม่อยากอยู่บ้านขึ้นมา ซึ่งปฏิเสธไม่ได้ว่าเรื่องกวนใจนั้นมาจากคนภายในบ้าน

เขายังไม่ใส่ใจเท่าไร แต่พ่อแม่แม่จะไม่เห็นด้วยกับอากงจี แต่ก็ต้องยอมเพราะข้อเสนอจะยกที่ดินผืนสำคัญย่านท่าเลทองให้เป็นของขวัญแต่งงาน หากหลานชายคนโปรดอย่างเขายอมเกี่ยวข้องกับหลานสาวของเพื่อนรัก

นั่นเป็นเหตุผลเดียวที่ทำให้ทางบ้านของเขายอมอะลุ่มอล่วย แต่แม่ของเขาก็ยังแอบคัดค้านและถึงอีกบ้านหนึ่งอยู่เสมอ ทั้งที่ฝ่ายนั้นไม่รับรู้เรื่องนี้และพยายามทำเป็นลืมข้อเสนอนี้ทุกครั้งที่ถูกทวงถาม

ก็แน่ละ ใครจะยอมให้ลูกสาวตัวเองแต่งงานกับหลานชายของอีกบ้านเพียงเพราะคำสัญญาแค่นั้นกัน

ถึงเธอกับเขาจะเคยพบและรู้จักกัน แต่นั่นก็นานมากแล้ว นานจนกระทั่งตอนนี้พบกันเธอก็จำเขาไม่ได้ เป็นแค่คนที่เคยพบหน้ากันไม่กี่ครั้ง ทั้งที่เขาเอาแต่คิดเรื่องของเธอบ่อยๆ

ชนม์หน้าสอสนใจพร้อมจอตรถ จากนั้นเดินจากลานจอตรถเพื่อเข้าไปในตัวโรงพยาบาล โดยไม่ลืมหยิบหนังสือเล่มใหม่ติดมือมาด้วยเพื่อให้คนป่วยอ่านแก้เบื่อ แต่ระหว่างที่เขากำลังกดปิดลิฟต์ก็เห็นผู้หญิงคุ้นหน้าคนหนึ่งวิ่งตรงมาเพื่อจะขอโดยสารไปด้วยอย่างไม่คาดคิด

เขาไม่มีทางจำผิด ผู้หญิงซึ่งไม่เคยนึกออกได้จริงๆ ลักทิวาเขาเป็นอะไรกับเธอ

“อ้าวคุณ” เมจกาทักขึ้นก่อนพร้อมทำหน้าที่แปลกใจ

“สวัสดีครับ” เขากดปิดลิฟต์โดยมีหญิงสาวยืนอยู่ข้างๆ และผู้โดยสาร

อื่นร่วมด้วยอีกสองคน เขามีสีหน้ากระอักกระอ่วน เขาเดาว่าอาจเพราะการพบกันของพวกเขาครั้งนี้แล้วไม่ค่อยดีเท่าไรนัก

“มาเยี่ยมเพื่อนของคุณปู่เหรอครับ” เขาเป็นฝ่ายชวนสนทนาเสียเอง เมื่อเห็นเธอดูลำบากใจที่จะพูด

“ค่ะ แล้วคุณ...”

“ผมมาเยี่ยมคุณปู่ครับ” เขายิ้มบางๆ กดปุ่มเปิดลิฟต์ค้างไว้เพื่อให้ผู้โดยสารคนอื่นเดินออกไปเมื่อถึงชั้นที่พวกเขาเลือกไว้ ตอนนี้เขากับเธอยังอยู่เพียงลำพังในลิฟต์นี้

เธอเงียบไปอีกสักพักก่อนจะพูดเบาๆ “ไม่รู้ว่าวันนั้นฉันพูดอะไรหรือทำอะไรให้คุณรู้สึกไม่ดีรีเปล่า ฉันกำลังโมโหเพื่อนของคุณเลยพาลคุณไปด้วย ขอโทษจริงๆ นะคะ”

ชนม์นัสซซังก์ไปเพราะคาดไม่ถึงว่าจะได้ยินคำขอโทษ

“ผมเข้าใจครับ มันเป็นเรื่องปกติของคนที่อยู่ในสถานการณ์แบบนั้น เพื่อนผมก็ทำไม่ถูกจริงๆ สมควรแล้วที่คุณกับเพื่อนๆ จะไม่พอใจ” เขายิ้มและพยักหน้าให้อีกฝ่ายรู้ว่าเขารู้สึกอย่างที่พูดจริงๆ แต่ก่อนจะได้อธิบายมากกว่านี้ถึงชั้นที่เธอเลือก ซึ่งเขาทำหน้าที่กดลิฟต์ให้ประตูเปิดค้างเอาไว้ เพราะตอนเห็นเธอเดินเข้ามา เขาก็แอบกดชั้นที่สูงขึ้นอีกชั้นเตรียมไว้แล้ว

“ต้องไปแล้วละค่ะ” เธอยิ้มเล็กน้อยราวกับบอกลาเขาไปในตัว

ชนม์นัสซซอบรอยยิ้มนี้ แต่กลับไม่ยอมให้เป็นยิ้มบอกลา ระยะเวลาที่ได้คุยกันเช่นนี้สั้นมาก และยังไม่ยอมลงไปอีกเมื่อเขาไม่กล้าเปิดเผยตามตรงกับเธอว่าตัวเองเป็นใคร

“เดี๋ยวครับคุณเมย์” เขาตัดสินใจเรียกทั้งที่เธอเดินออกไปนอกลิฟต์แล้ว และตัวเองก็ยังกดปุ่มเปิดประตูค้างไว้ “ผมอยากคุยกับคุณเมย์ พอจะมีเวลาไหมครับ เรื่องของเพื่อนผมนะครับ”

พัชรพลถูกยกขึ้นมาเป็นข้ออ้างทันทีที่เขานึกขึ้นได้

“สักตอนบ่ายๆ ก็ได้ครับถ้าคุณไม่มีธุระอะไรต่อ ผมอยากปรึกษา

เรื่องมันกับเพื่อนของคุณหน่อย”

“ที่ไหนคะ” พอได้ยินว่าเป็นเรื่องของซินานาง เมจกาก็ตกลงโดย
ไม่ยากเย็น

“ข้างล่างมีร้านกาแฟอยู่ เสร็จธุระแล้วก็ลงไปนะครับ ผมจะรอ”

คุณภัทรเฉยๆ

เมจกาเข้าไปในห้องพักเดี่ยวของผู้ป่วยราคาดีนละหลายหมื่น
พร้อมรอยยิ้ม คนที่นอนอยู่บนเตียงยิ้มกว้างทันทีที่เห็นเธอ ดวงตาสุกใส
เป็นประกายชัดกับอายุวัยใกล้ฝั่งเต็มทีของอากงจิมองมาที่เธอ ผมหงอก
สีขาวที่บางลงจากเมื่อหลายปีก่อนก็ดูไม่เป็นปัญหาหนัก เมื่อเจ้าตัวไม่ได้ให้
ความสำคัญ

“อาน้องเมย์”

“สวัสดีค่ะอากง” หญิงสาวรีบยกมือไหว้ วางกระเป๋าสะพายใบเล็ก
บนเก้าอี้ก่อนจะลากเข้ามาใกล้ข้างเตียง “วันนี้หนูมาสายไปหน่อย คิดว่า
อากงจะหลับไปแล้วเสียอีก”

“ไม่หรอก” คนแก่ยิ้มจนรอยย่นที่หางตาเป็นริ้วชัดเจน

เมจกาเคยจำได้ว่าเมื่อก่อนคนตรงหน้าดูแข็งแรงมากกว่านี้หลายเท่า
อาจเพราะโรคเรื้อรังที่เป็นอยู่ทำให้ร่างกายเสื่อมสภาพลง แต่จากดวงตา
วิบวับที่มองเธอก็น่าจะพอสรุปได้ว่าเขาป่วยแต่กาย ทว่าใจนั้นสู้เกินร้อย

“แล้วอามะจะไม่มาด้วยหรือ” ลิงหน้กผู้รู้เนื้อใหญ่ถาม ขณะสาวรุ่นหลาน

สายหน้าเมื่อถูกถามถึงบิดา

“วันนี้เมย์ฉายเดี่ยวค่ะ”

“ดีเลย วันนี้อาภัสร์ก็อาจจะแวะเข้ามา อาน้องเมย์รอเจออีที่หน่อยนะ”
คนแก่ทำตาวิบวิบ มีหน้าซำยังหมายมาด ต่างกับคนมาเยี่ยมที่พยายามเก็บ
อาการอีต้อดไว้ ไม่ทำหน้าแปลกๆ ตอนได้ยินชื่อชายหนุ่มคนสำคัญ

“น้องภัสระมากี่โมงหระอะ พอดีเมย์ก็มีธุระช่วงบ่าย” เมจกาออกตัว
ขณะเอื้อมมือไปรินน้ำใส่แก้วให้คู่สนทนา

“อาจจะมาบ่ายๆ มั่ง อาภัสร์ไม่ได้บอกเวลาแน่นอนไว้” อากงจีรับ
แก้วน้ำมาดื่มพร้อมทำหน้าว่าวอนไปด้วย จนคนที่หาข้ออ้างมาเริ่มรู้สึกผิด
ที่หลอกคนแก่ “น่า อยู่ต่ออีกพักหนึ่ง เพื่อเจอกันจะได้คุยให้สนิทๆ กันไว้
เหมือนเมื่อก่อนไง”

เมจกาอยากพูดเหลือเกินว่าเมื่อก่อนของอากงคือสมัยที่เธอยังไม่ขึ้น
มัธยมเลยด้วยซ้ำไป เกินสิบปีมามากพอดู ที่สำคัญถ้าให้หนักหน้าหลานชาย
ของเธอในปัจจุบัน เธอก็นึกไม่ออก ความทรงจำรางเลือนเกี่ยวกับชนม์มันัส
ที่เธอมีคือเด็กชายตัวอ้วนกลมซึ่งมักมีขี้มูกติดจมูกอยู่เสมอ

คิดแล้วก็อยากกุมขมับ ถึงอากงจีจะไม่พูดถึงบ่อยนัก แต่จากการ
หว่านล้อมซึ่งถี่ขึ้นทุกครั้งที่เธอมาเยี่ยมก็บ่งบอกเป็นอย่างดีว่าชายชราไม่ได้
พูดเรื่องนี้เล่นๆ อย่างที่เธอหวังไว้

หญิงสาวชวนอีกฝ่ายคุยอีกพักใหญ่ก่อนจะขอตัวกลับตอนพยาบาล
เข้ามาในห้องพอดี ไม่ดูรีบร้อน ทว่าเป็นไปอย่างธรรมชาติ อย่างที่เธอบอก
อีกฝ่ายไว้ตอนแรกว่าตอนบ่ายมีธุระ คนป่วยจึงยอมให้กลับแต่โดยดี และ
เธอเกือบลืมไปแล้วว่ามีนัดกับคนแปลกหน้าที่เจอกันไม่กี่ครั้ง

จะว่าไปโลกเรานี้ก็กลมแบบแปลกๆ เหมือนกัน หากเธอไม่รู้มาก่อน
ว่าเธอเป็นเพื่อนของพัชรพล การขอนัดเจอที่ร้านกาแฟนี่เธอคงจะคิดมาก
และปฏิเสธไป แต่ในเมื่อเธอมีความสัมพันธ์เกี่ยวโยงในฐานะเพื่อนของแฟน
เพื่อน เธอตอบตกลงไปแบบนั้นคงไม่น่าเกลียดอะไร และเขาก็ดูบริสุทธิ์ใจ

ที่สำคัญเธอก็อยากรู้ความเคลื่อนไหวของพัชรพลว่าเป็นอย่างไรบ้าง

“ขอโทษนะคะที่ทำให้คุณรอนาน” หญิงสาวที่ชนม์มัสรู้จักมาตั้งแต่เด็กบอกอย่างรักษามารยาท เธอเลื่อนเก้าอี้ที่อยู่ตรงข้ามแล้วนั่งทันทีเพื่อไม่ให้เสียเวลาที่ทำให้เขาคอย

“ไม่เป็นไรครับวันนี้ผมว่าง” ชายหนุ่มปิดนิตยสารวางไว้ข้างถ้วยกาแฟที่วางเปล่า การรอคอยไม่ใช่สิ่งที่ทำให้เขารู้สึกแย่ เขาดีใจมากด้วยซ้ำที่รอแล้วเธอมาตามนัด อย่างน้อยนี่ก็แสดงให้เห็นว่าเขาพอจะมีน้ำหนักรับการตัดสินใจของเธอบ้าง แม้ว่าจะเอาเรื่องของพัชรพลมาเป็นข้ออ้างบังหน้าและต้องผัดนัดออกของตัวเอง โดยแอบฝากหนังสือซึ่งเตรียมมากับพยาบาลประจำให้ไปมอบให้แทน

“คุณ...เอ่อ”

“เรียกผมว่ากัส กัสเฉยๆ ก็ได้ครับ” เขาพยายามยิ้มอย่างเป็นมิตร ตอนเธอทำท่าอึกอัก ซึ่งเขาแน่ใจว่าเมจกายังจำชื่อผู้ชายแปลกหน้าที่เจอกันไม่กี่ครั้งไม่ได้อยู่ดี...คงเป็นเพราะมันไม่สำคัญเท่าไร

“ค่ะ คุณภัทร” เมจกายิ้มนิดๆ อย่างละอายที่เจอกันหลายครั้งแต่ก็ยังจำชื่อเขาไม่ได้สักที “ภัทรเฉยๆ”

แต่ไม่ว่าเธอก็ยังหยอดมุกปิดท้ายแก้เก้อให้ตัวเอง เพื่อตัดประเด็นเรื่องชื่อของเขาไปว่าจะสะกดด้วยตัวอะไร หรือคล้ายกับคนที่รู้จักก็เปล่า

“ว่าแต่เรื่องที่คุณภัทรบอกจะปรึกษาเมย์เกี่ยวกับไมล์ในเรื่องอะไรคะ”

ชนม์มัสรีบปรับสีหน้าไม่ถูกตอนเธอพุ่งตรงเข้าประเด็นโดยไม่ปล่อยเวลาให้เสียเปล่า ชายหนุ่มรีบตั้งตัวเพราะอย่างไรเสียเขาก็มีข้อมูลสำคัญของเพื่อนที่ยกมาอ้างอยู่แล้ว

“ผมค่อนข้างเป็นห่วงเพื่อนนะครับ เพราะอย่างที่คุณเห็น ไอ์ไมล์ค่อนข้างซี้โมโห แต่มันก็จริงจัง อยากให้ใจเย็นกันทั้งสองฝ่ายแล้วค่อยๆ คุยกัน”

คำพูดชวนเชื่อของเขาทำให้อารมณ์ที่สงบนิ่งของเมจกาเริ่มปั่นป่วน
ส่อแววจะปะทุเป็นพายุได้ไม่ยากจากดวงตากกลมที่วาววับขึ้นมาทันที

“เธออะ แล้วครั้งก่อนที่เขาไปหยอดหวานใส่ผู้หญิงคนอื่นจน
ยายนางจับได้นั้นนับว่าเป็นนิสัยของคนจริงจั่งรีเปล่าอะ” เมจกาถามกลับ
พร้อมเห่าคาง ไม่ได้ใช้น้ำเสียงหาเรื่อง แต่ก็ทำให้คนฟังรู้สึกเกรงใจแปลกๆ
เห็นได้ชัดว่าเธอไม่เชื่อหรือคล้อยตามคำพูดของเขาง่ายๆ

“ครั้งนั้นมันประชดครับ”

“เขาบอกเธออะ”

“ครับ”

“คุณโดนเขาหลอกแล้วละอะ หรือไม่นั้นก็ใช่อ้างที่จะใช้กลับมา
จ้อเพื่อนฉัน” เท่าที่เมจกาจำ ช่วงที่ทั้งคู่ทะเลาะกัน เธอเห็นพัชรพลเดินควง
ผู้หญิงคนอื่นอยู่ หนึ่งในนั้นเป็นเพื่อนของเพื่อนที่เธอสืบถามจนรู้ภายหลัง
ว่าชายหนุ่มคิดจะจั่งรีด้วย แต่เมื่อสาวเจ้าเปลี่ยนใจ เขาจึงเบนเข็มกลับ
มาหาชิรานาง

“แต่ผมว่าไม่เลิมนรักคุณนางจริงๆ นะครับ”

“ก็แล้วแต่คุณจะคิดนะอะ แต่ฉันแค่ไม่คิดเหมือนคุณ”

“คุณโกรธผมไปด้วยรีเปล่าครับเนี่ย” ชายหนุ่มเริ่มไม่แน่ใจแล้วว่าเขา
เลือกหัวข้อสนทนาและคำพูดได้ถูกต้อง เพราะคู่สนทนาเริ่มทำหน้าหงุดหงิด
ใส่มามากขึ้นแล้ว

“เปล่าอะ” เธอคลายมือที่กอดอกโดยไม่รู้ว่าตัวระหว่างพูด “ขอโทษด้วย
นะอะ ถ้าดูใส่อารมณ์มากไปหน่อย แต่ฉันโมโหแทนยายนางเฉยๆ”

“ครับ” ชนม์นั้นกัศตอนใจอย่างโล่งอก แต่ยังไม่ทันได้เบาใจ อีกฝ่ายก็
ยิงคำถามใส่

“แล้วประเด็นจริงๆ ที่คุณจะปรึกษาคืออะไรอะ”

แน่นอนว่าที่เขาพูดมาตอนแรกยังเป็นแค่การเกเรินและเธอก็คงรู้ “คือ
หลังจากวันนั้นแล้วมันก็ดูอาการไม่ค่อยดีนะครับ เลิกงานแล้วก็ไปเมา

ทุกเย็น เขาก็แสร้งก็ไปทำงาน เป็นแบบนี้จนคนอื่นเค้าเริ่มระอา”

“แล้วยังไงคะ”

“ที่บ้านมันก็ถามผมมาเหมือนกันว่าเป็นเพราะอะไร แต่ผมไม่กล้าตอบตรงๆ ผมสงสารมันนะครับ”

“ฉันก็สงสารเพื่อนตัวเองเหมือนกันคะ” เมจกาดักคอเมื่อเริ่มเห็นว่าเขาจะโน้มหน้าไปสู่อะไร “ยายนางก็อาการไม่ค่อยดี แต่ฉันอยากให้เพื่อนใช้เวลาคิดให้คิดว่าตัวเองต้องการอะไร แต่ก็ไม่อยากรีบตัดสินใจแบบครั้งก่อนๆ แล้วกลับมาเสียใจอีก บอกตามตรงนะคะ ฉันไม่ชอบเวลาเห็นยายนางถูกไมล์มาลากมาตึงเหมือนวัวเหมือนควายแบบนี้”

ฟังมาถึงตรงนี้เขาถึงกับกลืนน้ำลายไม่ลง ไม่คิดว่าคนตรงหน้าจะพูดตรงประเด็นขนาดนั้น ตรงชนิดที่ถ้าพัชรพลได้ยินเองก็คงเถียงไม่ออก ที่พยายามจะดึงชีนางออกมาจากร้านอาหารวันนั้น

ดูท่าพี่เมย์ของเขาคงจะยิ่งกว่าอ่อนนอกแข็งในอย่างที่เขารู้จัก เธอพูดตรง แต่ซัดซัดจนเขาเองอยากรู้จักเธอมากกว่าคนรู้จัก หรือแม้กระทั่งว่าที่คู่หมั้นที่ไม่ได้รู้จักกัน

“บอกจากใจเลยว่าฉันไม่ชอบเพื่อนคุณ” เธอสรุปอย่างเถรตรงที่สุด

“ผมก็พอออกหรือครับ”

“แล้วทำไมยังไม่เลิกหว่านล้อมล่ะคะ”

‘เพราะผมอยากคุยกับคุณต่อ...’ หากพูดแบบนี้คงไม่ดีแน่ ชนม์มันส์ขมวดคิ้วกับความคิดตัวเอง “ผมเชื่อเรื่องการให้โอกาสครับ ถ้าไอ้ไมล์รักคุณนางจริง มันจะไม่เป็นแบบนี้หรอก”

“ไม่เชื่อค่ะ” เมจกาบอกชัดเจนแล้วถอนใจ “แต่ยังไงก็ตาม คนที่ตัดสินใจคือยายนาง ไม่ใช่ฉัน แต่ถ้าเพื่อนของคุณทำเพื่อนฉันร้องไห้ก็ ฉันจะยุให้ยายนางเลิก แล้วก็จกิดกันทุกทางค่ะ”

หญิงสาวไม่ขยับความว่าแผนก็ดกกันมีอะไรบ้าง แต่จากสายตามุ่งมั่นของเธอก็ทำให้ชายหนุ่มคู่สนทนาหลุดยิ้มอย่างเสียมาดที่ทำหน้านั่งอยู่นาน

จนเขาต้องรีบยกกาแพซึ่งเย็นแล้วดื่มแก้แก้

“ยิ้มทำไมคะคุณภัทร” รอยยิ้มปริศยานั้นยังคงอยู่ในความสงสัยของหญิงสาวที่ทันเห็นพอดี ก่อนเขาจะทำหน้าขมเหมือนซึ่งใจว่าควรพูดหรือไม่

“ตอบสิคะ” เมจกาจ้องเขาอย่างรอคำตอบ

“ผมว่าคุณแม่อิ้มเหมือนคุณมีมีเลยครับ”

จบคำตอบคนฟังก็ขมวดคิ้วทันที คุณมีมีที่ซนมันภัสหมายถึงเป็นดาราเจ้าบพาทที่มีผลงานอย่างต่อเนื่อง ล่าสุดคือละครเมกซึ่งเนื้อเรื่องเกี่ยวกับพระเอกนางเอกที่หมั้นหมายกันตั้งแต่เด็กโดยไม่รู้มาก่อน และมีเงินมรดกก้อนใหญ่เป็นกุญแจสำคัญ

“มีมี มีนาคม ที่เป็นนางร้ายนะเธอคะ”

“ครับ” ชายหนุ่มตอบอย่างไม่ทันคิด แล้วรีบแก้ตัวเมื่อเห็นสีหน้าคนฟังซึ่งน่าจะตีความสิ่งที่เขาต้องการสื่อผิด “ไม่ใช่ว่ายิ้มเหมือนนางร้ายครับ แต่หมายถึงยิ้มแล้วเหมือนคุณมีมีจริงๆ เธอเป็นคนที่ดีมีชีวิตชีวาแล้วก็เยี่ยมพลังครับ”

“เธอคะ คุณภัทรเป็นแฟนคลับคุณมีมี?”

“ไม่ใช่ครับ” เขาปฏิเสธทันควัน เร็วจนคู่สนทนาสงสัย “ผมแค่เคยดูละครเธอบ้าง”

“มรดกภักร์นทตที่กำลังฉายตอนนี้?”

“แค่นรักเจ้าหนี่ กับ ปิตบัณฐีเจ้าพ่อด้วยครับ”

คำตอบของเขาทำให้หญิงสาวประหลาดใจ ก่อนจะยิ้มแล้วหัวเราะร่วน เพราะจากลักษณะภายนอกของชายหนุ่ม เธอไม่อยากเชื่อว่าผู้ชายอย่างเขาจะดูละครประเภทนี้ “สองเรื่องนั้นฉันก็เคยดูค่ะ เกลียด ‘คุณเธอ’ ทั้งสองเรื่องเลย”

เมจกาเปลอหลุดคำพูดอย่างที่คุยกับเพื่อนสนิท และก่อนจะนึกขึ้นได้ว่าเปลอ ชายหนุ่มคู่สนทนาก็ฉวยโอกาสยิ้มกลบเกลื่อนแล้วทำท่ามองนาฬิกาที่ข้อมือ

“ใกล้จะหกโมงเย็นแล้ว หิวมั้ยครับคุณเมย์”

แม้ไม่คาดหวังอะไรนักตอนถาม แต่การถูกปฏิเสธอย่างมีมารยาท ก็ทำให้ชนม์น้สอดเสียดตายไม่ได้ เมจกาไม่มีสีหน้าลงเลตตอนปฏิเสธคำชวนรับประทานอาหารค่ำที่จะเป็นสะพานทอดไปสู่การสร้างมิตรภาพซึ่งมากกว่าความเป็นเพื่อนหรือคนรู้จัก อย่างที่เขาถูกผู้หญิงคนอื่นเข้าใจผิดบ่อยครั้ง แต่ถึงอย่างนั้น เขารู้ตัวดีว่ามันมีความหมายมากกว่าการรับประทานอาหารธรรมดา

“เมย์ต้องกลับไปทานข้าวเย็นกับครอบครัวค่ะ”

คำตอบของเธอทำให้เขายิ้มรับอย่างค้ำไม่ได้ แต่ก่อนต้องจากกัน เขาได้สิ่งหนึ่งกลับมาอย่างไม่ทันคาดคิด...นามบัตรของเธอ

“เพื่อไว้ติดต่อต่อกันเรื่องยายนางกับเพื่อนคุณ เบอร์กับอีเมลตามนั้นค่ะ แต่เมย์ไม่ได้ทำงานที่นี่แล้ว” เมจกายื่นนามบัตรให้และรอรับนามบัตรของเขา

ชนม์น้สหยิบกระดาษสาคือออกมาก่อนจะนึกเรื่องสำคัญได้ เขาให้นามบัตรไม่ได้ ขึ้นเห็นชื่อนามสกุลละก็ความตกกันพอดี

“นามบัตรผมหมดพอดี เอาเป็นว่าจะยิงเบอร์ไปแล้วกันนะครับ”

เหตุผลเร่งด่วนนั้นช่วยเขาให้รอดหวุดหวิด ชายหนุ่มยิ้มเล็กน้อย ก่อนจะก้มมองตำแหน่งของเธอในนามบัตร ที่เขียนว่าครีเอทีฟของบริษัทรับออกแบบแห่งหนึ่ง

“เสียดายนะครับ บริษัทนี้ดังออก”

“รู้จักด้วยเหรอคะ”

“ผมเคยช่วยพี่สาวที่เป็นมาร์เก็ตติ้งติดต่อบริษัทออกแบบงานครีบลอยรู้จัก” พุดไปก็ต้องรีบยั้งคำพูดตัวเองแล้วเข้าประเด็นที่ควรบอกเมจกาเป็นการแลกเปลี่ยนเพื่อไม่ให้เสียมารยาท “กิจการในครอบครัวนะคะ เลยมมีแต่คนกันเอง ผมเองก็ช่วยคุณพ่อดูแลด้วยบ้าง”

“ก็ดีนะคะ” เธอพูดแค่นั้นและไม่ซัดต่อคล้ายกับไม่สนใจตั้งแต่แรก
 เราารู้สึกหน้าเสียวอยู่หน่อยๆ แต่ก็ก็กลบเกลื่อนด้วยท่าทีสุภาพแล้วบอก
 ลาด้วยรอยยิ้มแทน

ระหว่างทางที่ชนมน์ภัสซั้บรถกลับบ้านตามลำพัง เขาเอาแต่คิดเรื่อง
 ของเมจกาขณะที่พิจารณานามบัตรในมือไปด้วยช่วงที่รถติด แอร์เย็นฉ่ำ
 ไม่ทำให้ความคิดของเขาเย็นลงแม้แต่น้อย ยิ่งเธอให้นามบัตรที่บอกชื่อ
 นามสกุลแบบนี้ หากความจริงเปิดเผยทีหลัง เขาจะยิ่งตื่นไม่หลุดว่าตั้งใจ
 โทกหก และทำเป็นจำเธอไม่ได้เพื่อจุดประสงค์อะไร

เมจกาต้องถามแน่ แต่เขายังไม่มีคำตอบดีๆ ในใจสักข้อ ชนมน์ภัส
 ไปได้แต่ถอนใจแล้วมองสัญญาณไฟจราจรที่เปลี่ยนเป็นสีเขียว เขาซั้บรถ
 ต่อไปได้สักครู่ก็เปลี่ยนเส้นทางกลับบ้านไปเป็นที่อื่นแทน

ไฟชั้นบนของอาคารซึ่งเปิดไว้บ่งบอกได้ดีว่าคนที่อยู่ทำงานจนดึกนั้น
 ยังคงนิสัยเดิมไม่เปลี่ยนแปลง ชนมน์ภัสจอดรถแล้วขึ้นไปยังชั้นบนด้วย
 ความเงียบ ยิ้มให้พนักงานรักษาความปลอดภัยที่ยังคงทำหน้าที่ได้ดีแล้ว
 ผลักประตูเข้าไป เดินตรงไปที่ห้องทำงานของพี่สาว

ชนมน์ภายังคงนั่งอยู่หน้าคอมพิวเตอร์ พอรู้สึกตัวว่ามีคนจ้องมอง
 ก็เงยหน้าขึ้นมา และพบว่าน้องชายตัวดียืนยิ้มร่าอยู่ในมุมมืด

“มาไม่ให้อุ้มให้เสียว เดียวพี่หัวใจวายตายจะทำยังไง” หญิงสาวทำ
 เสียงดูก่อนจะละสายตากลับมามองหน้าจอคอมพิวเตอร์เช่นเดิม พร้อมหยิบ
 ขนมปังกรอบที่ซ่อนไว้ในลิ้นชักออกมากินหน้าตาเฉย

“พี่ภาไม่ใช่คนขี้ขลาดอ่อนเสียวหน่อย” ชายหนุ่มมั่งแฉงแล้วเดินตัวปลิวมา
 นั่งเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามโต๊ะทำงาน ประสานมือแล้วโน้มตัวมาใกล้จนเกินครึ่งโต๊ะ
 “วันนี้จะมารับพี่กลับบ้านด้วยกัน แล้วก็มีเรื่องปรึกษาครับ”

ชนมน์ภามขมวดคิ้ว ทั้งที่เป็นวันหยุดแต่เธอก็ต้องมาทำงาน เพราะนึก
 ได้ว่ามีงานสำคัญซึ่งยังจัดการไม่เสร็จ ที่สำคัญไม่ได้สำรองข้อมูลเอาไว้ใน

คอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กจึงต้องรีบมาที่นี่ นั่งทำงานเกือบครึ่งวันจนปวดหลังแล้วนี่อะไร เธอต้องรับฟังเรื่องของชนมน์ภัสที่เอาแต่ยืมมาหมั้นไส้อีกหรือ

“นี่ครับ” ชนมน์ภัสรีบส่งกาเพเย็นเพิ่มวิปคริมที่ซื้อระหว่างทางให้พี่สาวอย่างรู้งาน เมื่อครู่เธอคงไม่ทันสังเกต เขาจึงแอบไว้ข้างหลังอย่างแนบเนียน

คนเป็นพี่รับของบรรณาการไปแล้วพยักหน้าพอใจ เธอดูดกาเพเย็นทันที ละสายตาจากหน้าจคอมพิวเตอร์อย่างเปิดโอกาสให้น้องชาย

“ว่ามาสิ”

“เรื่องของพี่เมย์นะครับ ผมอยากรู้หลายเรื่อง แต่คุยกันที่บ้านก็ไม่สะดวก”

“ทำไม หรือจะเปลี่ยนใจไม่อยากหมั้นแล้ว พี่ช่วยได้นะ” ชนมน์ภัสทำตาโตเมื่อคิดว่าอีกฝ่ายมาปรึกษาเพราะเปลี่ยนใจ เธอวางตัวเป็นกลางสำหรับเรื่องนี้ แต่ถ้าต้องเลือก เธอก็อยากให้น้องชายได้แต่งงานกับคนที่รักมากกว่า

“ไม่ใช่ครับ ผมยังเหมือนเดิม” ชายหนุ่มรีบปฏิเสธก่อนอีกฝ่ายจะคิดไปไกล “แต่ที่อยากรู้จากพี่เพราะเห็นว่าพวกพี่สนิทกัน เรื่องอื่นนะครับ”

“เรื่องไหน”

“ได้ยินว่าพี่เมย์ออกจากงานมาพักนึงแล้ว ผมอยากรู้ครับว่าทำไม”

“เรื่องละเอียดอ่อนจ้ะ” คนเป็นพี่พยักหน้าหรือตามองน้องชายเมื่อนึกอะไรได้ “เธอไปได้ยินมาจากไหนตาภัส เพราะเรื่องนี้พี่ยังเพิ่งรู้ พ่อกับแม่ก็ไม่น่าจะรู้จ้ะ”

ชายหนุ่มหัวเราะกลบเกลื่อนแล้วบอกว่าได้ยินจากเพื่อนของเพื่อนอีกที เรื่องที่เขารู้จักมาจาก ทั้งที่เธอไม่รู้ว่าเขาเป็นใครคงบอกชนมน์ภัสไม่ได้ไม่อย่างนั้นเขาคงโดนพี่สาวเอ็ดเอาแน่

“เดี๋ยวจะลองถามให้แล้วกัน พี่กับยายเมย์ก็คุยกันบ่อยๆ ในเซตเฟซบุ๊ก ว่าแต่ไม่ลองแอดแล้วคุยกับเค้าละ จะได้รู้เอง ที่สำคัญเวลาเจอ

หน้ากันจะได้ไม่เขินด้วย”

“ไม่ดีกว่าครับ” ชนม์นภัสยิ้มกลบเกลื่อนโดยไม่ให้เหตุผล

“ในเฟซบุ๊กยายเมย์มีรูปตั้งเยอะ ไม่อยากดูเหรอ”

“ไว้ผมค่อยเอาของพี่มาเข้าไปดูก็ได้”

“ใครจะให้ทำอย่างนั้นกันเล่า” พี่สาวของเขาทำหน้ายุ่ง คงเพราะมีเรื่อง
ที่ยากเก็บเป็นความลับส่วนตัว อาจเริ่มนึกไม่ไว้ใจน้องชายที่ทำตาเล็ง
ตาน้อยไปด้วยอย่างเจ้าเล่ห์เสียแล้ว

๕

คนใจดีก็ยังมีใจดีไม่เปลี่ยน

ชนมันส์ไม่ได้เร่งเร้าพี่สาวเรื่องข้อมูลที่ยากรู้ เพราะเขาเข้าใจว่า ต้องใช้เวลา ที่สำคัญมันอาจดูผิดปกติกว่าเขาจะแสดงท่าที่สนใจมากเกินไป เขาไม่ยอมตอบคำถามพี่สาวจอมสืบมากนัก

เช้าของทุกวันในบ้านจึงยังคงบรรยากาศเดิมๆ เริ่มที่ทุกคนกินอาหารเช้า และมารดาของเขาก็พูดถึงเมจก่าอย่างเคยเช่นทุกครั้ง

“นี่คุณ ฉันได้ข่าวมาว่าลูกสาวบ้านนั้นนะ ตอนนี้อยู่กับบ้านเฉยๆ แล้วนะ ไม่ได้ทำงานทำการอะไรเป็นชิ้นเป็นอัน ท่าทางจะเตรียมตัวตักถ้ำข้าวสารเต็มที” ชนนี้พูดโดยไม่มองรอบโต๊ะว่าคนอื่นหันมาสบตากันโดยไม่พูดขัดอะไร เพราะรู้ดีว่าจะทำให้โต๊ะอาหารกลายเป็นสนามรบได้อย่างรวดเร็ว

“นี่ก็เห็นไปเยี่ยมอาการป่วยเหลือเกิน ไม่รู้ว่าไปพูดอะไรกันนัก ฉันอยากรู้จริงๆ”

“คุณก็พูดเกินไป บ้านนั้นเค้าไม่สนใจอะไรหรอก ก็ไปเยี่ยมกันตามปกติ บางที่ตอนน้องเมย์มาผมก็อยู่ด้วย ไม่เห็นจะเคยพูดเรื่องนั้นกันสักคำ” ภูมิภักดิ์ ผู้เป็นหัวหน้าครอบครัววัยปราวมกรรยาด้วยฐานะที่เหมาะสมจะพูด

เรื่องนี้มากที่สุด เพราะหากเป็นชนมณัฏหรือชนมณิกา มีหวังภรรยาของเขา ต้องขึ้นเสียงแล้วบอกห้ามเถียงกลับแน่ๆ

“นั่นลึคะม้า บ้านนั้นเค้าไม่เห็นสนใจเลย มีแต่บ้านเรานั้นแหละที่ร้อนตัวไปก่อน” ชนมณิกานั่นโดยไม่เงยหน้าจากงานข้าว เธอสังเกตเห็นว่าน้องชายที่นั่งข้างๆ เริ่มมีสีหน้าไม่ค่อยดีนัก คล้ายอยากจะทำอะไรแต่ยังไม่ทันได้พูดก็ถูกมารดาตักคอเสียก่อน

“ร้อนตัวอะไรกันนายน้า อากงแก่มากแล้วนะ หลงๆ ลืมๆ เกิดเมื่อนั้นไปประจบบอ่ยๆ แล้วขออะไรขึ้นมาก็เป็นยังไงกัน”

“ม้าคะ ดูละครมากไปรีเปล่า” คนพูดทำปากเบ้ อดนึกถึงละครหลังข่าวที่มารดาดูทุกสัปดาห์ไม่ได้ คงไม่มีแค่เด็กอย่างเดียวที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อ “ยายเมย์นี่ก็รู้จักกับหนูมานาน เค้าไม่ใช่คนแบบนั้น กับตาภัสเค้ายังไม่ค่อยถ้ามถึงเลย ที่ไปเยี่ยมก็เพราะว่าอยากไปดูอากงเท่านั้นแหละ”

ชนมณัฏหนึ่งไปเมื่อพี่สาวตัวดีเอ๋ยพาดพิง เธอมองเขาแล้วขมวดคิ้วอย่างจงใจแกล้ง

“อะไรพี่ภา”

“ความจริงแล้วเธอควรจะเป็นคนที่ต้องเดือดร้อนที่สุดไม่ใช่หรือไง ทำไมถึงนั่งเงียบไม่มีปากมีเสียงเลยล่ะ”

ชนมณัฏรู้ตัวทันทีว่าพี่สาวโยนระเบิดมาให้ เขาส่งสายตาขอความช่วยเหลือให้บิดาซึ่งเพียงมองตอบแล้วทำเป็นไม่รู้เรื่องอะไร ส่งสัญญาณบอกเขาให้เอาตัวรอดเอง เพราะมารดาขอร้องคำตอบอยู่

“นั่นลิตาภัส ลูกนะเป็นตัวตั้งตัวตีเสียวะ ม้าไม่อยากให้ลูกต้องไปทำอะไรแบบนั้น เรื่องของคนรุ่นก่อนจะอะไรกันนัก”

“ผมไม่อยากขัดครับ อากงนะไม่สบายอยู่ ผมไม่อยากทำอะไรให้ท่านไม่สบายใจ”

“เหอ” คนเป็นที่ลากเสียงยาวแล้วหัวเราะร่วนโดยมีผู้เป็นพ่อผสมโรงด้วย “ไม่มีอย่างอื่นนอกจากนั้นเหอ”

“ครับ” เขาตอบหนักแน่นทั้งที่รู้ว่าไม่ใช่

“คิดแบบนี้ก็ดีแล้วละ” ชนนี่อมยิ้ม ขณะที่สามีทำหน้าที่ส่งสัย

“อะไรกันคุณ เมื่อก็ยังไม่อยู่เลย”

“ก็ฉันมีลูกชายคนเดียวนี้ อยากให้ลงเอยกับคนที่ดีที่เหมาะสม อย่างลูกสาวยายเพชรเพื่อนฉันกำลังจะกลับจากอังกฤษเขียวนะ หน้าตา ประวัติ ฐานะทางบ้านดี จบบริหารมา ทำทางจะช่วยตาภัสได้ถ้าแต่งงาน” ชนนี่พูดแล้วก็อวดสรรพคุณลูกสาวเพื่อนอีกหลายอย่าง จนลูกชายที่จะถูกจับคู่ค่อยๆ เลื่อนเก้าอี้แล้วลุกออกจากวงสนทนาไปเงียบๆ โดยที่ผู้ร่วมเหตุการณ์อย่างชนม์นภาพยายามกลั้นหัวเราะกับสีหน้าปวดใจของน้องชาย

ชนม์นภาพจับมือมารดาที่กำลังโบกไปมาอย่างเรียกสติ “ตาภัสไปแล้วค่ะ”

“อ้าว” คนที่เพิ่งรู้ตัวทำหน้าที่แล้วบ่นระปอดระแปดอยู่ลึกลับๆ ขณะที่สามีกับลูกสาวอมยิ้มแล้วมองหน้ากันเงิบๆ จนชนนี่รู้สึกได้ “ยิ้มอะไรกันพ่อลูก”

ภูมิกัดก็เป็นฝ่ายหยุดยิ้มก่อนแล้วกล่าวอย่างอารมณ์ดี “คุณดูไม่ออกจริงๆ หรือว่าทำไมตาภัสไม่คัดค้านอะไรเลยนะ”

“ฮัดเซี่ย!”

“ไอ้เมีย!”

เมจกาคิดว่าตัวเองจามดังแล้ว แต่กัณฑ์ตะโกนเสียงดังกว่า โดยลืมนไปว่าทั้งคู่อยู่ในร้านกาแฟที่ห้างสรรพสินค้า ตอนจามหญิงสาวรีบยกมือปิดปาก ข้อคอกของเธอจึงชนแก้วกาแฟของเธอ แล้วกาแฟในแก้วก็หกพรวดลงบนบทโทรทัศน์ที่ผู้จัดเพิ่งเอามาให้เขา

“ขอโทษ” คนทำผิดยอมรับแต่โดยดี สีหน้าเจื่อนเมื่อเห็นอีกฝ่ายรีบสะบัดกระดาษปึกหนาที่หน้าแรกถูกย้อมด้วยสีน้ำตาลของกาแฟทั้งหน้า ต้องมีคนกำลังนินทาเธออยู่แน่

“โห ไม่ทำหกลีโสดันตบักฉันเลยละ” กันต์ประชด ก่อนจะหันไปขอบคุณพนักงานในร้านที่ช่วยมาเซ็ดโต๊ะให้

“ก็ขอโทษแล้วไง ไม่ได้ตั้งใจ” คราวนี้เมจกาพูดไปก็ทำปากขมขมิบไป เพราะตอนนี้มีแค่เธอกับชายหนุ่มเท่านั้น โดยปกติแล้วงานของกันต์ทำให้เขามีเวลาว่างไม่ค่อยตรงกับคนอื่นซึ่งทำงานตามเวลาออฟฟิศนัก คนที่พอจะว่างตรงกับกันต์ช่วงนี้เห็นจะมีแต่เธอ แต่นั่นก็ไม่ใช่ว่าเหตุผลที่ทั้งคู่มาเจอกันวันนี้

“พอไหวมั๊ย” เมจกาหันหน้าจอกอมพิวเตอร์ในตบักของกันต์กลับไปให้เจ้าของดู เธอออกแบบหน้าเว็บเพจที่อีกฝ่ายให้ไว้วันมา เนื่องในโอกาสที่เขาจะเปิดเว็บไซต์ของตัวเองให้แฟนคลับ

“ฉันชอบนะ แต่ว่าอยากได้โทนที่ดูริ่มกว่านี้หน่อย สีน้ำเงินมันดูอวบอุ่นเกินไป”

“สีน้ำเงินเนี่ยยังไม่ริ่มอีกเธอ” หญิงสาวกลอกตาพลงบ่นเพิ่มพ่ำ “เงินก็ได้ ยังจะเรื่องมากอีก”

“ฉันได้ยินนะไอ้แม่ย์ ช่วยหน่อยสิ เพื่อนกำลังดั่งทั้งที”

“มีแต่คนเปิดแฟนเพจให้ดารา มีอย่างที่ไหนมาเปิดเว็บไซต์ให้ตัวเอง”

“เฮ้อ! ไม่แปลกหรอกหน้า เว็บไซต์นะมันดูลงทุนกว่าแฟนเพจ แก้วก็ว่างๆ อยู่ช่วงนี้ งานยังไม่เข้าก็ช่วยกันหน่อย” กันต์ยิ้มพรายแบบยิ้มการค้าที่เพิ่งใช้ในโฆษณาสินค้าตัวล่าสุด

หากเมจกาจำไม่ผิดรู้สึกจะเป็นจักรยานยนต์ชื่อดังยี่ห้อหนึ่งที่กันต์เป็นพรีเซนเตอร์เดี่ยว และมีข่าวว่าเขาจะแยกวงเป็นกระแสอยู่ร่วมสัปดาห์ที่ผ่านมา

“แบบนี้แกก็จะฉายเดี่ยวจริงๆ แล้วสิ” หญิงสาวถามโดยก้มหน้าจดูรายละเอียดที่อีกฝ่ายอยากให้แก่ไปด้วย กันต์เงยไปอืดใจหนึ่งก่อนหันไปรับกาแฟถ้วยใหม่ที่เพิ่งมาเสิร์ฟ แล้วเอนตัวพิงพนักเก้าอี้บุนวมหนาอย่างเกียจคร้าน

“คงไม่หอรอก ฉันก็ยังรักที่จะเล่นดนตรีอยู่ แต่ถ้ามีโอกาสทำอะไรได้ ก็ต้องทำ ไม่อย่างนั้นจะมาเสียใจเอาทีหลังได้”

“โห คมจิ้ง”

“เปล่าหอรอก จะหาเงินซื้อบ้าน รถยังผ่อนอยู่เลย” กัณฑ์พูดแล้วก็หัวเราะร่วน “แกเถอะเมย์ ทำงานได้แล้ว อยู่บ้านไม่เบื่อหรือไง หรือว่ายังไม่หายเฮิร์ด”

คนพูดโหม่ตัวทำหน้ายียวนใส่เมจกา คนฟังตีไหล่เขาเข้าให้หนึ่งที “อย่ารื้อฟื้นได้ไหม”

“เอาน่า เพื่อนฉันมีหล่อๆ ดีๆ หลายคนนะ ถ้าสนใจคนไหนก็บอกได้เลย” กัณฑ์พูดเร็วๆ พลังหลบมือเล็กของอีกฝ่ายที่พาดแรงขึ้นเรื่อยๆ ด้วยความหมั่นไส้ เขารู้ว่าเธอไม่ได้โมโหจริงจังแม้เรื่องที่ผ่านมาอันนั้นจะเป็นเรื่องที่ไม่ดีนักก็ตาม

ทั้งคู่คุยกันไปอีกสักพักหนึ่ง นานจนชายหนุ่มค่อยๆ จิบกาแฟหมดพอดี จึงปิดการสนทนาได้อย่างพอเหมาะ

“ฉันเลี้ยงเอง” กัณฑ์เอ่ยขึ้น ขณะที่เมจกาพยักหน้ารับอย่างไม่คิดมาก ชายหนุ่มเดินนำออกจากร้านโดยสะพายกระเป๋ากีตาร์ด้วย ส่วนมืออีกข้างก็ถือกระเป๋าคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กอย่างทะมัดทะแมง ถ้ากัณฑ์ไม่ได้เป็นนักดนตรีอย่างที่ฝันไว้ ตอนนี้อาจเป็นทนายอยู่ที่เรียนจบด้านกฎหมายก็ได้

“ขอบคุณนะ สำหรับวันนี้”

“อืม แกจะไปซ้อมรอบเย็นต่อไ่มั้ย” หญิงสาวถามเมื่อเดินมาถึงหน้าลิฟต์

อีกฝ่ายพยักหน้ารับแล้วกดปุ่มลิฟต์ ยืนรอหนึ่งๆ ทั้งที่รู้ว่ากำลังตกเป็นเป้าสายตาของคนที่เดินสวนแล้วจำได้ว่าเขาเป็นใคร พอลิฟต์มาชายหนุ่มก็พยักหน้าตอบ หยิบแว่นกันแดดขึ้นมาสวมแล้วเดินนำเข้าไป

ลิฟต์ลงมาจากโถงถึงชั้นใต้ดินที่เป็นลานจอดรถ แต่หญิงสาวที่มา

ด้วยกันกลับกดปุ่มอีกชั้นเพื่อจะออกไปยังชั้นที่มีทางเชื่อมแทน

“เมย์ แก่ให้ฉันไปส่งบ้านก่อนก็ได้นะ”

“ไม่เป็นไร รีบไปห้องซ้อมเถอะ เดี๋ยวฉันกลับเองได้” เมจกาบอกเรียบ
ง่าย ก่อนจะยัดปีกกระดาษขบโทรทัศน์ของกันต์ที่เธอช่วยถือคืนให้เจ้าของ
“แกตกกลางเล่นเรื่องนี้เถอะ ฉันชอบคนที่จะเล่นเป็นนางร้าย”

กันต์ขมวดคิ้วเล็กน้อยแล้ว พลิกหน้าปกบทโทรทัศน์บางส่วนของ
แผนร่ำกฉบับนักดนตรีตัวร้าย ด้วยมือข้างเดียว

“มีมี มีนาคม เนี่ยนะ”

หญิงสาวยกคิ้วแทนคำตอบแล้วออกจากลิฟต์เพราะถึงชั้นที่ต้องการ
พอดี

เมจกาเดินเล่นอยู่ในห้างสรรพสินค้าอีกสักพัก คิดถึงชินานางขึ้นมา
เพราะตอนนี้เพื่อนกลับไปคืนดีกับพัชรพลก็หวานแหววจนไม่เหลือภาพคู่รัก
ที่เคยทะเลาะกัน แต่เธอก็ไม่ค่อยเชื่อมั่นว่าทั้งคู่จะอยู่ในสภาพนั้นได้นานจาก
ประสบการณ์ที่ผ่านมา หลังจากวันนั้นที่โรงพยาบาล ภัทรกับเธอก็ไม่ได้
ติดต่อกันอีก เธอได้ยินข่าวจากชินานางบ้างว่าเขาอยู่กับพัชรพลบางครั้งที่
เพื่อนไปเจอคนรัก ความจริงแล้วอีกฝ่ายก็เคยโทร. กลับมาที่เบอร์โทรศัพท์
มือถือของเธอ แต่ก็เพียงแนะนำว่าเป็นเบอร์ของใครเท่านั้น

คิดถึงอะไรเพลินๆ ได้ไม่นานนัก เสียงเรียกเข้าโทรศัพท์มือถือของ
เมจกาก็ดังขึ้น และเบอร์โทรศัพท์ก็ไม่คุ้นเคยนัก

“สวัสดีค่ะ”

“ขอโทษนะคะ ทางเราติดต่อมาจากโรงพยาบาล...”

ภาพของหญิงสาวร่างเล็กเดินพลาซเซ้ง่อมองนั้นทำให้ชายหนุ่ม
รู้สึกโล่งใจและกังวลเวลาเดียวกัน เขายืนขึ้นด้วยร่างกายที่ยังไม่หายจาก
อาการบาดเจ็บ หากจะเรียกให้ถูกคือตอนนี้เขาอยู่ในโรงพยาบาลและยัง

ไม่ได้รับยาด้วยซ้ำ

ด้วยอันಿಸงส์แห่งความใจดีของพยาบาล เขาจึงรบกวนให้โทร. ไปหาชื่อของคนที่อยู่บนนามบัตรได้ โดยที่ชนมันักอ้างว่าเป็นเพื่อนคนพิเศษของตัวเอง

อุบัติเหตุเกิดขึ้นเมื่อช่วงเย็นตอนเขากำลังข้ามถนน จักรยานยนต์คันหนึ่งแล่นสวนทางมาโดยที่เขาไม่ทันมอง เขาจึงถูกเฉี่ยวชนจนล้มกระแทกพื้นและได้แผลที่ศีรษะ รวมทั้งกระเพาะปัสสาวะแตกที่ชนมันักฝากชื่อแยกและกลางถนนอีก

ครั้นพอมอเตอร์ไซค์คันเรื่องเห็นก็รีบบิดหนีไป เหลือไว้แต่เพียงร่างกายที่ยังมีนงเพราะเสียเลือดไปของเขา และเหมือนจะโชคดีหน่อยที่พลเมืองดีช่วยเรียกแท็กซี่ให้ แต่กว่าเขาจะรู้ตัวอีกทีก็พบว่ากระเป๋าสตางค์ โทรศัพท์มือถือ และกุญแจรถหายไปช่วงชุลมุนนั้น

มีเพียงนามบัตรของเมจกาที่เขาใส่ไว้ในกระเป๋าสตางค์ก่อนหน้าที่ยังอยู่กับตัว

“เป็นอะไรมากมายคะ คุณภัทร” เมจกาดูตกใจ ตาโตของเธอเบิกกว้างขึ้นไปอีกเมื่อเห็นรอยเลือดเลอะเลือดเขาเป็นดวงๆ พยาบาลคงจะเล่าอาการเขาให้เธอฟังบ้างแล้ว

“ขอบคุณมากเลยนะครับคุณเมย์ ผมดีใจที่คุณมา” ชนมันักสพูดแล้วเกือบจะกัดลิ้นตัวเอง เขาไม่รู้ว่าแผลอัสอารมณีนาคำว่าดีใจมากเกินไปไหม

“ไม่เป็นไรคะ เมย์อยู่ข้างนอกพอดี แล้วนี่ไม่เป็นอะไรมาใช้มัยคะ ต้องเช็กสมองด้วยรีเปลา อู๋ย...หมายความว่าตรวจให้เรียบร้อยแล้วใช้มัยคะ”

คนที่กลัวว่าอีกฝ่ายจะเข้าใจความหมายสิ่งที่พูดไปอีกทางรีบแก้ตัวพร้อมโบกมือเป็นพัลวัน ขณะที่ชายหนุ่มโคลงศีรษะอย่างเข้าใจอารมณ์ชวนหัว เขายิ้มเล็กน้อยทั้งที่ยังเจ็บแผลอยู่บ้าง

“ครับ แค่มิแผลนิดหน่อย แต่ก็เบลออกไปเหมือนกัน”

“แล้วได้โทร. บอกที่บ้านรึยังคะ” เมจจากถามพร้อมยื่นโทรศัพท์มือถือให้

“ไม่ดีกว่าครับ ที่บ้านผมค่อนข้างตกใจง่าย เตียวจะแตกตื่นกันไปหมด” เขาไม่ได้โกหก ยิ่งถ้าเป็นมารดาแล้วละก็ต้องรีบมาหาลูกชายหัวแก้วหัวแหวนอย่างเขาทันที ดีไม่ดีคนอื่นในบ้านจะต้องเดือดร้อนเพิ่มอีก

“แต่แปลกนะคะ ที่พยาบาลดันโทร. มาหาเมย์แทนที่จะเป็นครอบครัวของคุณภัทร”

“คือ ผมมีนามบัตรคุณเมย์ติดตัวอยู่อย่างเดียว เค้เลยโทร. หากครับ สงสัยจะกลัวไม่มีคนจ่ายค่ารักษา”

เหตุผลแปลกๆ ไม่น่าเชื่อทำให้คนฟังขมวดคิ้วขึ้นมาก่อนจะคลายออก รวากับแสดงให้เห็นว่าเธอจุกคิดแล้วปล่อยผ่านไปอย่างไม่คิดอะไรมาก

“ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยววันนี้ ‘ยิม’ เงินเมย์ไปก่อนก็แล้วกันนะคะ”

“ขอบคุณครับ” ชนมน้ำส้มยิมเมื่อเห็นเธอยังใจดีไม่เปลี่ยนจากเมื่อก่อนสักนิด “เตียวผมจะใช้คืนให้ทีหลังนะครับ”

“คะ ถ้าคุณเมี้ยว ฉันตามได้ไม่ยากหรอกคะ” หญิงสาวตอบอย่างมั่นใจก่อนจะยิ้มน้อยๆ เพราะเธอมีเบอร์โทรศัพท์มือถือของเธอ เขา แถมยังเป็นเพื่อนของเพื่อนแฟน น่าจะตามตัวไม่ยากเย็น

“แต่ถ้ายังต้องนั่งรอคิวรับยาแบบนี้ เมย์ขอเข้าห้องน้ำก่อนนะคะ น่าจะทันก่อนเรียกชื่อคุณ”

การถามเชิงคาดคะเนของเธอทำให้เขาเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าเกิดถูกเรียกชื่อจริงขึ้นมาทีจบบันพอดี นี่เขาให้เธอมาเพื่อทำแผนแตกหรือนี้

“คุณเมย์ไปเข้าห้องน้ำเถอะครับ” ชนมน้ำส้มไม่รั้งสักคำ แถมยังชี้ทางให้อีกด้วย ภาวนาให้เมจจากเดินเข้าห้องน้ำก่อนจะได้ยินเสียงเรียกชื่อของเขา จนนั่งรออยู่นานสองนานก็ยังไม่ได้ยินทำให้เขาต้องลุ้นอีกว่าเธอจะออกมาพอดีกับตอนที่เรียกชื่อหรือไม่

“คุณชนมน้ำส้ม เชิญที่ช่องสองคะ” เสียงตามสายที่ได้ยินทำให้เจ้าของ

ชื่อสะดุ้ง เหลียวซ้ายแลขวา ตอนลูกก็โล่งใจได้ว่าคนที่อาสาออกคำรักษาให้ก่อนยังไม่ออกมาจากห้องน้ำ เขาฟังเภสัชกรอย่างระแวงเพราะบนของยา ก็มีชื่อตัวเองติดหรา จวบจนหันมาอีกทีนั่นแหละ เขาถึงเห็นเมจกากำลังเดินมา จึงรีบกวาดซองยาใส่ถุงพลาสติกโรงพยาบาลทันที

หญิงสาวที่โผล่มาในช่วงเกือบวิกฤตินั้นไม่ทันนึกคิดอะไร นอกเสียจากเตรียมควักกระเป๋าสตางค์เพื่อออกคำรักษา และฟังคำขอบคุณอีกหลายครั้งจากชายหนุ่ม

“แล้วจะกลับบ้านยังไงคะ คุณภัทร”

“เย็นนี้รถคงติด ถ้านั่งแท็กซี่คงไม่ได้ไปไหนแน่ ผมว่าจะนั่งรถไฟฟ้าไปครับ”

“ไปทั้งสภาพแบบนี้หรือคะ” เมจกาเผลอมองเขาตั้งแต่หัวจดเท้า “ไม่ดีมั้งคะ เดี่ยวคนแตกตื่นกันพอดี”

“โถ ผมดูแยขนาดนั้นเลยหรือครับ”

“ไม่เชิงค่ะ ฉันว่าถ้าไปแล้วเบียดคนเยอะๆ คุณคงเป็นลมตายในนั้นพอดี เอาเป็นว่าฉันจะไปด้วยแล้วกัน เพราะบ้านฉันก็กลับทางรถไฟฟ้าได้ค่ะ” หญิงสาวให้เหตุผลยาวเหยียด

“คุณเมย์ใจดีจังนะครับ”

“ก็เราเป็นคนรู้จักกันนี่คะ” เหตุผลของเธอทำให้ชายหนุ่มรู้สึกเหมือนถูกสะกิดหัวใจแปลกๆ เขาอดสงสัยไม่ได้ว่าหญิงสาวตรงหน้าทำดีกับทุกคนอย่างเท่าเทียมเช่นนี้เสมอโดยไม่มีอะไรเป็นพิเศษเป็นประจำหรือเปล่า

เพราะถ้าใช่ เธอก็คงเป็นคนที่ใจร้ายโดยไม่รู้ตัวว่าได้ให้ความหวังคนที่ถูกทำดีด้วยมากขนาดไหน

สถานีรถไฟฟ้าววันนี้ไม่แน่นอนอย่างที่ชายหนุ่มคาดการณ์ไว้ แต่ก็ไม่ได้โล่งเสียทีเดียว ทั้งคู่ยังขำกันเพื่อไปลงยังปลายทางที่ต่างกัน ชมนั้นภัสจำได้แม่นยำว่าบ้านของอีกฝ่ายอยู่ที่ไหน เพราะถึงก่อนปลายทางของเขายู่สามสถานี ทว่าตอนได้ยินเสียงประกาศในรถไฟฟ้าเพื่อให้เตรียมตัวลง เมจกาก็

ยั้งนั่งเฉยจนเขาเริ่มแปลกใจ

“ไม่ลองเหวอครีบคุณเมย์” เพราะเขาเห็นตอนเธอซื่อตัว จึงกล้าทักว่าถึงสถานีแล้ว

“แล้วฉันจะมั่นใจได้ยังไงล่ะคะว่าคุณจะออกไปอย่างปลอดภัยจริงๆ ให้อันนี้เลยไปถึงสถานีคุณแล้วกัน อีกนิดเดียวเอง”

ชายหนุ่มกะพริบตามองหญิงสาวกับน้ำใจของเธอ ก่อนจะแอบยิ้มตอนเธอหันไปมองครอบครัวชาวต่างชาติที่นั่งร่วมขบวนอยู่ฝั่งตรงข้าม เสียงประกาศบอกอีกครั้งถึงสถานีซึ่งเขาควรต้องลง คราวนี้ชนม่น้ำสรู้สึกเสียใจจนอยากให้รถไฟฟ้าชดข้อสักชั่วโมงทีเดียว

แต่โชคร้ายที่ความหวังของเขาไม่เป็นผล เพราะทันทีที่ถึงสถานี หญิงสาวก็เดินนำมาก่อนเพื่อส่งเขาตรงทางออกซึ่งก่อนหน้านี้เขาบอกไว้ว่าจะต่อรถแท็กซี่อีกทอดหนึ่ง

“คุณเมย์ส่งผมแค่นี้ก็ได้ครับ” ชายหนุ่มรีบห้าม เพราะใกล้จะถึงทางออกที่ต้องคืนตัวเต็มที

“ที่จริงก็จะส่งเท่านั้นแหละคะ เพราะเดี๋ยวฉันจะขึ้นอีกขบวนย้อนกลับไป” เมจกาตอบก่อนจะกอดอก “ส่วนค่าตัวนี้ฉันเลี้ยงคะ แต่ว่าค่ายาคงต้องขอคืน เดี่ยวจะส่งเลขที่บัญชีไปให้ทางข้อความนะคะ”

เห็นชัดว่าเธอรวบรัดตัดความเสร็จสรรพอย่างมีความหมายโดยนัยว่าครั้งหน้าไม่จำเป็นต้องเจอกัน แคลไอนเงินคืนมาก็พอ แต่ชนม่น้ำสไม่ยอมให้เป็นแบบนี้เลย

เขาอยากเจอพี่เมย์ของเขานะอีก

“เอาอย่างนี้ไหมครับ คราวหน้าผมขอเลี้ยงข้าวคุณเมย์สักมื้อ ขอบคุณน้ำใจที่ช่วยผมวันนี้ครับ”

“ความจริงไม่จำเป็นหรอกคะ”

“อย่าปฏิเสธเลยนะครับ” ชายหนุ่มยิ้มพร้อมกับยิ้ม มีความสุขอย่างประหลาดตอนเห็นเธอเ้มปากแล้วพยักหน้ารับเหมือนกับไม่อยากขัด

“แต่ห้ามเบียดที่ยืมไปนะคะ” หญิงสาวหยอกกลับ แก้วสถานการณ์ที่เกิดความเจ็บขึ้นมาครู่หนึ่ง ที่สำคัญเธอสังเกตเห็นดวงตาอีกฝ่ายวิบวับเป็นประกายเหมือนพอใจอะไรสักอย่าง แต่พอเขาจะพริบตามันก็หายไปเสียดื้อๆ

“ผมสัญญาแล้วไม่เบียดแน่ครับ”

หลังจากรับประทานมื้อเย็นได้ไม่กี่คำ โทรศัพท์มือถือของเมจจากก็สั่นแล้วเตือนว่ามีข้อความเข้าจากธนาคาร ระบุว่ามียอดเงินจำนวนหนึ่งถูกโอนมาให้เธอมองผ่านๆ ก่อนจะขมวดคิ้วเมื่อเห็นตัวเลขนั้นเกินจากที่ให้ชายหนุ่มซึ่งเป็นเพื่อนของแฟนเพื่อนยืมไป

หญิงสาวรอนกระทั่งได้รับอีกข้อความ ซึ่งแจ้งมาว่าเป็นเบอร์โทรศัพท์ใหม่ของเขา เธอจึงโทร. กลับไปทันที

“คุณภัทรโอนเงินมาคืนเมย์เกินนะคะ”

“จริงหรือครับ” น้ำเสียงของชายหนุ่มไม่ตกใจสักนิดหนึ่งที่พูดแบบนี้

“ค่ะ เกินมาพันห้า”

“ผมคงเบลอไปแน่เลยครับ” ชนมน้ำสพูดเสียงอ่อน นึกดีใจที่อีกฝ่ายได้ยินแต่เสียง จึงไม่เห็นว่าเขาแอบยิ้มตั้งแต่ตอนเห็นเบอร์ที่โทร. เข้ามาเป็นเธอ นับว่าแฟนเกลี้ยงโอนเงินไปเกินเพื่อให้อีกฝ่ายโทรศัพท์กลับมาหนี้ได้ผลเป็นที่น่าพอใจจริงๆ

“ไม่เป็นไรแล้วใช้มั้ยคะ” อยู่ๆ เธอก็ถาม

คนฟังดีใจขึ้นมาอีกหน่อยว่ามีคนเป็นห่วง แต่ก็ดีใจได้เพียงครู่เดียวเพราะเขารู้สึกว่าต้องยังตัวเองไว้บ้างตอนนึกถึงความเป็นจริงข้อหนึ่ง เธอห่วงใยเขาในฐานะของคนรู้จัก...อันที่จริงอาจเป็นแค่มนุษย์ร่วมโลกกันเท่านั้น

“ครับ คุณเมย์อย่าห่วงเลย” พูดไปแล้วเขาก็ขมวดคิ้วเพราะรู้สึกว่าตัวเองใส่ความรู้สึกมากเกินไปหน่อย จึงต้องรีบกลบเกลื่อน “ที่บ้านผมเค้าช่วยดูแลดีนะครับ ผลเท่านี้ไม่เป็นอะไรแน่”

“ดีแล้วค่ะ แล้วเรื่อง...”

“ส่วนเรื่องที่ยากเลี้ยงขอบคุณ คุณเมย์จะสะดวกวันไหนครับ”

“คุณภัทรนัดมาก่อนแล้วกันค่ะ ยังไงเดี๋ยวเมย์คอนเฟิร์มอีกที”

“พุงนี้ม่้ายครับ” ชนม์น้าสตอบอย่างรวดเร็ว ขณะที่ปลายสายหัวเราะ

เบาๆ

“ไม่ต้องรีบก็ได้ค่ะ เมย์ไม่ได้ทวงนะคะ ไม่ต้องรีบเลี้ยงก็ได้ แต่เดี๋ยวจะโอนเงินคืนให้ก่อนเพราะเดี๋ยวลืมหืมคะ” เธอสรุปเสร็จสรรพ

เขาอยากเถียงนัก่ว่าจริงๆ แล้วเงินก้อนนั้นเขาใช้เป็นข้ออ้างเพื่อให้เธอโทร. มาต่างหาก และที่รีบนัดเลี้ยงข้าวก็เพราะอยากเจอเธออีก ไม่ใช่ว่ายากเลี้ยงส่งๆ ให้จบไปสักหน่อย

“ถ้าอย่างนั้นเป็นอีกสามวันดีม่้ายครับ” เขาเสนอ และเธอก็ตอบตกลง